1318 5/8
OF THE REGISTRAR OF BOOKS
14 MAR 1941
MADRAS

ஓம்

ஞானசாகரம்

(அறிவுக்கடல்)

JNANASAGARAM

இது
முப்பத்தொன்பது ஆண்டுகளாக நடைபெறுந்
தனிச் செந்தமிழ் வெளியீடு

A BI-MONTHLY

திருவள்ளுவர் ஆண்டு ௧௯௭௦, வைகாசி, ஆனி.
திருமலர், ௧௯.] [இதழ், ௫, ௬.

பொருளடக்கம்

மனிதவசியம் அல்லது மனக்கவர்ச்சி
(Personal Magnetism)
நாககாட்டரசி குமுதவல்லி
(Kumudavalli, a high class Tamil Novel)

ஆசிரியர்:
மறைமலையடிகள் என்னும்
ஸ்ரீலஸ்ரீ சுவாமி வேதாசலம் அவர்கள்,
SWAMI VEDACHALAM,
பொதுநிலைக்கழக குரு,
பல்லாவரம்
PALLAVARAM

பொதுநிலைக்கழக நிலையத்தின்கண் உள்ள
திருமுருகன் அச்சுக்கூடத்திற்
T. M. PRESS
பதிப்பிக்கப்பட்டது.

26th February, 1941.

[... இலர்க் கையொப்பம்] [நான்கு ரூபா விலை

All Rights Reserved.

ஓம்

பல்லாவரம், ஆசிரியர் மறைமலையடிகளின்

பொதுநிலைக்கழக 26-ஆம் ஆண்டு

நிறைவுவிழா நிகழ்ச்சி அறிக்கை

முன் தொடர்ச்சி

அதன்பிற் பழந்தமிழ்க் குடிமகள் ஒருவர், தம்மை யழைத்துவந்த ... வினரின் வாயிலாக அடிகளின் உடன்பாடு பெற்றுத், தம் மரபினரின் ... றம் முன்னேற்றமுங் குறித்துச் சிறிதுநேரம் பேசினர்; அவர் கூ... சுருக்கம் வருமாறு:

''பாணன் பறையன் துடியன் கடம்பன் என்று
அந்நான் கல்லது குடியு மில்லை''

என்னும் பழைய புறநானூற்றுச் செய்யுளிற் கூறிய பொருளை உற்று ... குங்காற், பண்டைநாளில் உயிர் வாழ்ந்த நந்தமிழ் மக்களிற் 'பாணன்,' 'பறையன்,' 'துடியன்,' 'கடம்பன்' என்னும் நால்வகைக் குடிமக்களைத் தவிர வேறு எவ்வகையான வகுப்பும் இருந்ததில்லை யென்பது நன்கு புலனாகின்றது. இந் நால்வகைக் குடிகளுங்கூட அவர் செய்துபோந்த நால்வேறு தொழிலால் நால்வகைப் பெயர் பெறலாயினரே யல்லாமல், அவர்க்குள் வேறு எதொரு வேற்றுமையும் இருந்ததென்று சொல்லுதற்கு எதொரு சான்றுமில்லை.

பாணர் என்பார் பாடியும் ஆடியும் பிறரை மகிழ்விக்குந் தொழிலை மேற்கொண்டவராவர். இவருட் பாடுதற் றொழிலையே முழுதும் மேற்கொண்டவர் 'இசைப்பாணர்' எனவும், ஆடுதற் றொழிலையே முழுதுங் கைக்கொண்டவர் 'கூத்தப்பாணர்' எனவும் வழங்கப்பட்டனர். இசைப்பாணரில் யாழ்இசைப்போர் 'யாழ்ப்பாணர்' எனவும், இத்தொழில்களுள் எதுஞ் செய்யாது இரக்குங் கலன் எந்தி இரத்தற் றொழிலை மட்டுஞ் செய்வோர் 'மண்டைப்பாணர்' எனவுங் கூறப்பட்டனர். இசைப்பாணர் கூத்தப்பாணர் முதலியோர் தமிழரசர்களாலுஞ் செல்வர்களாலும் புலவர்களாலும் மிக நன்கு மதிக்கப்பட்டும், பெரும் பொருள் வழங்கப் பட்டுந், தமிழ்ப்பாட்டுகளாற் புகழ்ந்து பாராட்டப் பட்டும் இனிது வாழ்ந்து வந்தனரென்பது புறநானூறு, பத்துப்பாட்டு முதலான பழைய செந்தமிழிலக்கியங்களை ஆராய்தலால் நன்கறியப்படுகின்றது.

இனிப், பறையர் என்பார் அரசனால் ஏவப்பட்டு அரசியற் செய்திகளை யானைமீதிருந்து பறையறைந்து ஊரார்க்கு அறிவிப்பவர். முற்காலத்தில் அரசியற் றொழில் செய்து உயர்ந்தநிலையி லிருந்த பறையர் இக்காலத்தில் மிக இழிந்த நிலையினராகக் கருதப்படுகின்றனர்.

இனித், துடியர் என்பார் உடுக்கை என்னுஞ் சிறுபறையடித்துக் கொற்றவை (காளி)க்கு வழிபாடு செய்வோராவர். இவர்கள் இக்காலத்திற் 'பூசாரிகள்' என்று சொல்லப்படுகின்றனர்.

இனிக், கடம்பர் என்பார் கடம்பமாலை சூடுதலிற் கடம்பன் எனவும் பெயர்பெற்ற முருகப்பிரானுக்கு வழிபாடுசெய்யுங் குருக்களே ஆவர். முருகப் பிரான் வேலன் எனவும் பழையநூல்களிற் சொல்லப்படுதலின், அவனுக்குப் பூசனை புரிவோனும் வேலன் என்றழைக்கப்படுதல்போலக், கடம்பனுக்குப் பூசனைபுரிவோனுங் கடம்பன் என அழைக்கப்படுவோனாயினன். கடம்பமரங்கள் மதுரைமாநாட்டிலேதான் இயற்கையாகவே மிகுந்துவளர்கின்றன. மதுரைநாட்டார் கடம்பமரங்களின் மலர்களாலும், மலர்மாலைகளாலும் முருகப்பிரானை நாளில் ஒப்பனைசெய்து வணங்கிவந்தமையின், அவனுக்குக் கடம்ப... எ... ஒரு சிறப்புப்பெயர் தந்து வழங்கலாயினர். திருநெல்வேலி நாட்டா... வேலன் என்னும் பெயரால் அழைத்தமையின், அந்நாட்டின்கண் ... பூசனை புரிவோனும் வேலன் என்றழைக்கப்படுதல் போலவென்க... கடம்பர் என்பர் முருகப்பிரானுக்குப் பழையநாளில் வழிபாடு புரிந்... மக்கட்குழுவினரே யாவரென்பது பெறப்படுதல் காண்க.

... THE REGISTRAR OF ... 14 MAR 1941 ... DRAS

இரட்டைக்குளம்பு உடையன என்பதை எத்தனைபேர் இன்னும் அறியாதவர்களாய் இருக்கின்றார்கள்! இன்னும் மரங்கள் மிக்க தோப்புகளிலும் நாட்டுப் புறங்களிலும் மலைகளிலுஞ் செல்ல நேர்ந்தால் அங்குள்ள பலவகை மரங்களின் அமைப்புகளையும் நுணுக்கமாய்த் தெரிந்து அம்மரங்களின் பெயர்களையுங் கேட்டறிதல்வேண்டும். அவ்விடங்களில் இயங்கும் பல்வகைப் பறவைகளின் பண்பு குறி செயல்களை யெல்லாம் இனிது நோக்கி நினைவிற் பதித்து மாறாப் பெருமகிழ்ச்சி அடைதல்வேண்டும். இக்காலத்துப் புலவர்களுக்கும் முற்காலத்துப் புலவர்களுக்கும் உள்ள வேறுபாட்டைப் பாருங்கள்! இக்காலத்துப் புலவர்கள், தாம் கண்ணுற் காணாத பொருள்களையும், பழம் புலவர்களின் பாட்டுகளிற் பார்த்துப் பாடுவார்களே அல்லாமல் தாமாகவே புதிதாகக்கண்டு பாடுந்திறம் இல்லாதவர்களாய் இருக்கின்றார்கள். ஒரு பெண்ணின் கண்ணைப் புனைந்துரைக்கப் புகுந்தால், கருவிளை கடல் வேல் தாமரை மான் குவளை முதலிய ஒப்புமைப் பொருள்கள் எல்லா வற்றையும் ஒருவரைதுறையின்றி ஒருங்கே எடுத்துக்கூறிவிடுவார்கள். பழைய புலவரோ எந்த பெண்ணின் கண்ணுக்கு எந்தப் பொருள் பொருந்துமோ அதனைமட்டும் எடுத்துச்சொல்வார்கள். ஒருபெண்ணின்கண் நீலநிறம் படர்ந்த வெண்மையொடுகூடி விளங்குமானால், அதற்குக் குவளைமலரின் இதழை மட்டும் ஒப்பாகக்கூறுதல் பொருந்துமேயன்றி அதற்குத் தாமரையிதழை ஒப்பாகக்கூறுதல் சிறிதும் பொருந்தமாட்டாது. எந்நேரமும் மருண்டு புரளும் ஒரு பெண்ணின் கண்ணுக்கு மானை ஒப்பாக எடுத்துச் சொல்லலாமே யன்றி அமைந்த நோக்கம் உடைய ஒருமாதின் கண்ணுக்கு அதனை ஒப்பாகச் சொல்லுதல் குற்றமாகும். நெட்டிப்பூவைத் தாம் பாராதிருந்தும் இக்காலத்துப் புலவர் அதனை மாதரின் இதழுக்கு ஒப்பாக எடுத்துச் சொல்லி விடுகின்றனர்! ‘நெல்லுக் காய்க்கும் மரம் இது தானே?’ என்று கேட்கும் நகரத்துச் சிறார்க்கும் இக்காலத்துப் புலவர்க்கும் வேறுபாடு மிகுதியாய் இல்லை. பழைய புலவர் சொன்னதையே இவருஞ் சொல்வார்கள். உலகத்துப் பொருள்களை ஆராய்ந்து அறிந்து பழக்கம் ஏறாத இவர்கள் எதுகையும் மோனையுந் தம் கையில் அகப்பட்டு விட்டனவே என்று அகம்

மகிழ்ந்து ஆயிரம் ஆயிரமாகப் பாட்டுகள் பாடிவிடுவது அறிவுடையோர்கண்டு நகுதற்கே இடந்தருகின்றது. பத்துப்பாட்டு முதலான பழைய செந்தமிழ்ப் பாட்டுகளில் உள்ள இரண்டு அடிகளுக்கு இக்காலத்தார் பாடும் இரண்டிலக்கம் பாட்டுகள் கூட ஈடாக மாட்டா. ஏன் என்றால், பழையபுலவர்கள் தமது அறிவை ஒருவழியில் நிறுத்தும் ஆற்றல் வாய்ந்தவர்கள்; கண் முதலிய பொறிகளாற் காணப்பட்ட பொருள்கள் ஒவ்வொன்றையும் ஆழ்ந்தறிந்து அவற்றின் அமைவுகளை முற்ற உணர்ந்தவர்கள். பிற்காலத்தவரோ அவ்வுணர்ச்சி இல்லாமல் முன்னோர் சொன்னவற்றையே திருப்பித் திருப்பிக் குழறுபடையாய்ச் சொல்லுங் கிளிப்பிள்ளைகள். ஆகையினாலேதான் பின்னோர் பாட்டுகள் முன்னோர் பாட்டுகளைப்போற் சிறப்படைவதில்லை என்க.

மேற் சொல்லியவாறு உலக இயற்கைப்பொருள்களை உற்றுப் பார்க்க பார்க்க, இதற்கு முன்னெல்லாம் பலவாறுஓடிச் சிதறிப்போன நம் நினைவுகளானவை இனி அங்ஙனஞ் சிதறாமற் குவிந்து நின்று துலக்கமுற்று விளங்கும். நம் அறிவானது கண் வழியேசென்று ஓர் அழகிய பொருளை உற்றுப்பார்க்குங்கால் நம்முடைய கண்கள் சிறிதும் இமையாமல் திறந்தபடியே நிற்றலைக் காண்கின்றேம் அல்லமோ? இன்னும் நம் அறிவானது ஒன்றனை ஆழ்ந்து அறியுங்காலத்தும் நம் கண்கள் சிறிதும் இமையாமல் திறந்தபடியே நிற்றலையும் வழக்கத்தில் அறியலாம். இதனால் அறியப்படுங்உண்மை யாது? நமதறிவு ஒரு வழிப்படடு நிற்கும் போதெல்லாம், நம் மனம் எங்குஞ் சென்று அலையாமல் அமைந்து நிற்குங்காலெல்லாம் நம்முடைய விழிகள் இமையாமல் நிற்கும் என்பதும், ஆகவே கண்களை அடிக்கடி இமையாமல் திறந்தபடியே வைத்துப் பழக்குவது மனத்தை ஒருவழிப்படுத்துதற்கு ஏற்ற முறையாமென்பதுமேயன்றோ? இவ்வுண்மையை உணர்த்துதற்கன்றோ மக்களினும் உயர்ந்த தேவர்கள் இமையாநாட்டத்தினரென்று சொல்லப்படுவாராயினர்? தேவர்கள் நம்மினும் உயர்ந்தவர்களானது எதனால்? தமதறிவை ஒருவழியில் நிறுத்தியதனாலேயாம். அவர்கள் அறிவு மக்களறிவுபோல எந்நேரமும் பலதுறைப் பட்டு ஓடி வலிவு குன்றாமல், எந்நேரமும் இறைவன் திருவருள்

ஒளியையே நாடி அதன்கண் உறைத்து நிற்றலினாலேயே அவர் கண்களுஞ் சிறிதும் இமைத்தல் இல்லாமல் திறந்த வாறேயாய் நின்று விளங்குகின்றன. அவ்வாறின்றி மக்கள் மனமானது இடைவிடாது ஓடிஓடி வழிதுறை தெரியாமல் திரிவதனாலன்றோ, அவர்கள் கண்களும் இடைவிடாது இமைத்துக் கொண்டேயிருக்கின்றன.

இனி, ஓயாது இமைத்துக்கொண் டிருக்கும் நம்முடைய கண்களைத் திடீரென இமையாமல் நெடுநேரம் நிறுத்திவிட்டால், அதனால் நம் ஊனக்கண்கள் பழுதுபட்டுப் போகும்; ஆகையால் திடீரென நிறுத்தப்பழகாமல் அவற்றைச் சிறிதுசிறிதாக நிறுத்தப் பழகிவரல்வேண்டும். முதன் முதல் வெண்மையான சுவரில் நீல மையினால் ஒரு நாரத்தம்பழம் அவ்வளவு வட்டமான ஒரு வடிவு தீட்டல் வேண்டும். அங்ஙனந் தீட்டப்படும் வடிவானது தன் பார்வைக்கு நேராக அமைக்கப்படுதல் வேண்டும். நின்ற நிலையிற் பார்வை செல்லுதற்கு நேராகவேனும், நாற்காலியில் உட்கார்ந்த நிலையிற் பார்வை செல்லுதற்கு நேராகவேனும் அவ் வடிவு சுவரில் இருக்கலாம். நின்றாலும் நாற்காலியில் இருந்தாலும் முதுகு கூனாமல் நேராக நிற்றல்வேண்டும். இங்ஙனம் இருக்கும் நிலையில் ஆடாமல் அசையாமற் கண்களைப் பரக்கத் திறந்து, அமைதியோடுஞ் சுவரில் உள்ள நீலவட்டத்தை இமையாமற் பார்க்கவேண்டும். துவக்கத்தில் மூன்று நிமிஷநேரம் பார்த்தல் போதும். இவ்வாறு காலைமாலை இரண்டு வேளையுந் தன்னந் தனியே ஓர் அறையில் இருந்துகொண்டு மூன்றுநாட் செய்து வருக. அதன்பின் சுவரில் தீட்டிய நீலவட்டத்தை வரவரச் சிறிதாக்கி வருவதோடு, அதனை உற்றுப்பார்க்கும் நேரத்தையும் படிப்படியே மிகுதிப் படுத்தி வருதல்வேண்டும். இவ்வாறு அந்த நீலவட்டத்தை ஒரு கடலையளவுள்ளதாகச் செய்து, அதனை ஒரு கால்மணி நேரம்வரையிற் கண்ணிமையாமல் உற்றுப் பார்க்கப் பழகிய பின்னர், நல்ல ஒருதெளிவான கண்ணாடியிற் கறுப்பு மையினாற் களகளவு ஒரு சிறுபுள்ளியை இட்டு, அதனை அரை மணிநேரத்திற்குக் குறையாமல் உற்றுப்பார்க்கப் பழகிக்கொள்ளல் வேண்டும். இங்ஙனமெல்லாம் பழகவே, கண்களிலுள்ள நரம்புகள் வலிவடைவதுடன், அந் நரம்புகளொடு தொடர்

புடைய மூளையின் பகுதியும் வலிவெய்தி அதனோடு ஒற்றுமைப்பட்டு நிற்கும் உயிரின்மனமும் வலிவுகூடி ஒன்றிலே உறைத்து நிற்க வல்லதாகும். கண் இமையாதுநிற்க அதன்வழியே உள்ளமும் அசைவின்றி ஒன்றிலே நிலைபெற்று நிற்குமாயின், அப்போது அவ்வுள்ளத்தால் நினைக்கப்பட்டது நினைந்தபடியே கைகூடும்.

இனி, இங்ஙனம் பழகிய கண்களின் உதவிகொண்டு எந்தவுயிரையுந் தன்வழிப்படுத்தல் எளிதிலே கைகூடற்பால தொன்றாம். கண்ணுள்ள எல்லா வுயிர்க்கும் அவற்றின் மன அறிவு கண்களின் வாயிலாகவே விளங்கிவருகின்ற தென்னும் உண்மை முன்னரே எடுத்துக் காட்டப்பட்டிருப்பதனால், எந்த உயிரைத் தன்வழிப்படுத்தல் வேண்டுமாயினும் அதனை அவற்றின் கண்களின் வாயிலாகவே செய்தல் வேண்டுமென்பது எவர்க்கும் இனிது விளங்கும். ஆகவே, கண்உள்ள எந்தவுயிரையுங் கண்ணுள் உற்றுப்பர்த்துத் தான் நினைந்தபடி ஆகவேண்டுமென்று கோரினால், அஃதப்படியே ஆகும் என்பதிற் றடையில்லை. அங்ஙனமாயின், உற்றுப்பார்க்கப் பழகிய ஒருவர் மற்றொருவரை உற்றுப்பார்த்துத் தாம் நினைந்தபடி நடத்த முயல்வராயின், அம்மற்றவரும் அங்ஙனமே அவரை எதிருற்றுநோக்கித் தாம்நினைந்தபடி நடத்த முயல்வரன்றோ? அங்ஙனம் ஒருவரையொருவர் எதிரிட்டு நோக்கும் இருவரில் எவரது எண்ணம் ஈடேறும் என்றால் வலிமையில் மிகுதிப்பட்டு நிற்பவர் உள்ளமே அதனிற் குறைந்து நிற்பவரைத் தன்வழிப்படுத்திக்கொள்ள வல்லதாகும். அங்ஙனமாயின், ஒருவரினும் வேறொருவர்க்கு வலிமை மிகுதியாதற்கு ஏது யாதோவெனின், உள்ளத்தைப் பலவாறு ஓடவிடாமல் ஒருதுறையில் மட்டுமே உறைத்து நிற்பிக்க மிகப் பழகினவர்க்கு வசிய ஆற்றலும் மிகுதிப்பட்டுத் தோன்றும். இந்தப் பழக்கத்துடன் மூச்சை அடக்கவுந், தமது கருத்தை இறைவன் திருவுருவத்தில் இடையறாது நிறுத்தவும் பழகிக்கொண்டவர்க்கு எல்லையில்லாத வசிய ஆற்றல் உண்டாகுமென்பது திண்ணம்.

இனி, ஒருவர் பிறர் ஒருவரை உற்றுப் பார்க்குங்கால், பார்க்கப்பட்டவர் பார்த்தவரைக் குற்றமாக நினைந்து அவர்மேல் அருவருப்புஞ் சினமுங் கொள்வரோ என்றால், அஃது உண்மை

யன்று. உற்றுப் பார்த்தலுக்கும் உறுத்துப் பார்த்தலுக்கும் வேறு பாடு நிரம்ப உண்டு. உற்றுப்பார்த்த லென்பது கருத்தை ஒரு வழிப்படுத்தி அமைதியான நோக்கத்தோடும் இனிதாக மற்றொரு வர் கண்ணுள்ளே நோக்குதலாகும்; இச்செயல் அமைதித்தன் மையின்பாற் பட்டு நடப்பது. உறுத்துப்பார்த்தல் என்பது சினங் கொடுமை யொறுமை பகைமை இணைவிழைச்சு முதலான எதுப்பற்றி உள்ளம் நிலைகலங்கி இன்னா நோக்கத்தோடும் ஒரு வர் பிறரொருவரை வெறித்துப் பார்த்தலாகும். இச்செயல் இழிந்த இயற்கையின்பாற்பட்டு நிகழ்வது. உறுத்துப் பார்க்கும் பார்வையே பிறர்க்கு அருவருப்பையும் வருத்தத்தையும் வெருட் சியையும் உண்டாக்குமே யல்லால், உற்றுப்பார்க்கும் இனிய பார்வை அவற்றை உண்டுபண்ண மாட்டாது; இது விருப்பத் தையும் அன்பையும் எழுப்பிப் பார்ப்பவர் பார்க்கப்பட்டவர் இருவரையும் அன்பிற் பிணிப்புண்ணச்செய்து பெருநலங்களைப் பிறப்பிப்பதாகும். அன்பிற் சிறந்த இருவர் ஒருவரையொருவர் அமைதியோடும் இனிதாக உற்றுப் பார்த்து அகம் மகிழும் நிகழ்ச்சியில் இவ்வுண்மையை வைத்துக் கண்டுகொள்க. என வே, உற்றுப்பார்க்கும் இனிய நோக்கத்தைச் செவ்வையாகத் தெரிந்து பழகுமவர்க்குக் கைகூடாத தொன்றில்லை யென்பது தெரிந்துகொள்ளற்பாற்று. இங்ஙனங் கண்களை இமையாமல் வைத்துப்பார்த்து அவ்வழியே தம் எண்ணங்களை நிறைவேற்றிக் கொள்ளுஞ் செயல் மக்களுள்ளும் மக்களினுந் தாழ்ந்த உயிர்க ளுள்ளுஞ் சிறுபான்மை இயற்கையாகவே நிகழ்ந்துவருவதுங் காணலாம். இதனைப் பின்னே எடுத்துக்காட்டுஞ் சில உண்மை நிகழ்ச்சிகளினால் இனிது விளக்கிக்காட்டுவாம்.

தொலைவான தீவு ஒன்றிலுள்ள ஒருவகைமக்கள் ஒருகாலத் தில் தற்செயலாய் நிகழ்ந்த ஓர்இடரில் அகப்பட்டுப் பிழைக்க முடியாத காயம் அடைந்தார்கள்; அவர்களுள் ஆண்டுமுதிர்ந்த ஒரு கிழவனுக்குக் கால் முறிந்துபோய்விட்டமையால் அதனை வெட்டி யெடுத்துவிட்டு மருந்து கட்டல்வேண்டியிருந்தது. அவனுக்கு மயக்கத்தை உண்டு பண்ணி அதனைச் செய்யவேண்டு மென்று புண்மருத்துவர் தெரிவித்தனர்; அக்கிழவனோ அங்ங னம் உணர்விழந்துகிடக்க இணங்காதவனாய்த், தன் மனைவியைக்

கிட்ட அழைத்துத் தன்னெதிரே உட்கார்ந்துகொண்டு கண் இமையாமல் தன்னை அவள் உற்றுப்பார்த்துக்கொண் டிருக்கும் படி கற்பித்தான். அவனது கட்டளைப்படியே அவனை அவள் உற்றுப்பார்த்துக்கொண்டிருக்க, அப் புண்மருத்துவர் அவன் காலை அறுத்தெடுக்கப் புகுந்தார்; புகுந்து அதனை அறுத்தெடுக் கும் முயற்சியில் அவர் கருத்தூன்றி யிருக்கையில், அக்கிழவ னுக் கெதிரிலிருந்து அவனை உற்றுப் பார்த்துக்கொண் டிருந்த அவன் மனைவி கண்களில் நீர் வரிவரியாய் ஒழுகக் கூக்குரலிட் டுப் புலம்பி அழுவாளானாள். அக்கிழவனோ தன்கால் அறுப்புண் ணும் நோய் சிறிதும் உணராதவனாய், மிக்க அமைதியோடுந் தன் மனைவி அழுவதைப்பார்த்து மகிழ்ந்துகொண்டிருந்தான். இது செய்துமுடிந்தபின், அறுத்தெடுத்தபோது அவன் நோய் சிறி தும் உணராமல் இருந்ததெப்படி என்றுகேட்க, அவன் தான் அதனைச் சிறிதும் உணரவில்லை யென்றுந், தன் மனைவியே வெளிப்பார்வைக்கு அத்துன்பத்தை அடைந்தாள்போற் காட்டி னாள் என்றும் விடைபகர்ந்தான். இதனால் அறியப்படுவது யாது? தீவுகளிலுங், காடுகளிலும், மலைகளிலும் உள்ள காட்டு மிருண்டி களுங் கூட உற்றுப்பார்க்கும் பழகத்தாற் பல நன்மைகள் அடை யும்வழியை இயற்கையாகவே உணர்ந்திருக்கிறார்க ளென்பதே யாம். ஒருவர் கண்களோடு மற்றொருவர் கண்களுங் கலக்க, அவ் வழியே அவர் தம் மனங்களும் அவை வாயிலாக அவர் தம் உயிர்களுங் கலக்க, இங்ஙனம் நிகழும் உயிர்க் கூட்டுறவில் அவரது உயிர் உடம்பில் உறைத்து நில்லாமல் மேல்நிலையிலுள்ள அறிவு வெளி அல்லது அன்பு வெளியில் உருகி ஒன்றுபட்டு நிற்கின் றது. அங்ஙனம் நிற்கப்பெறும் அவர் அவ்வாறு தம் உடம்பின் கண் முனைப்பின்றி நிற்கும்நேரம் வரையில் தமதுடம்பில் நிக ழும் நிகழ்ச்சிகளை ஒரு சிறிதும் உணரமாட்டார். இங்கே எடுத் துக்காட்டிய கிழவன் தன்மனைவி கண்களையும் அவன் மனைவி அவன்றன் கண்களையும் உற்றுநோக்கிக்கொண் டிருந்தமையால், அவனது உயிர் அவனுடம்பின்கண் முனைத்து நில்லாதாயிற்று; முனைத்து நில்லாதாகவே, புண்மருத்துவர் தன் காலை அறுத் தெடுக்கவும் அதனால் உண்டான நோயைச் சிறிதும் உணரானாய் அவன் அமைதியோடும் மகிழ்ந்திருந்தான்.

இவ்வுண்மையை எமது அறிவுநிகழ்ச்சியால் ஆராய்ந்து பார்த்த உண்மைகளுஞ் சில உண்டு; அவற்றுள் ஒன்றை இங்கே எடுத்துக்கூறுகின்றோம். ஏறக்குறையப் பதினாறு ஆண்டுள்ள எம் மாணவர் ஒருவரை ஒருகால் எமதில்லத்தில் வருவித்து, எம் எதிரே நிறுத்திக்கொண்டு, எம்முடைய கண்களை உற்றுப்பார்க்கும்படி கற்பித்தேம்; அவரும் அங்ஙனமே இமையாமல் எம் கண்களை உற்றுநோக்கிக்கொண் டிருந்தார். இவ்வாறு இரண்டொரு நிமிஷங்கள் இருந்தபிறகு, அவரது வலக்கையைத் தூக்கிக் கவிழ்த்து "இவ்விடத்தே ஒரு குண்டூசியை நுழைக்கப் போகின்றேன், அங்கே செந்நீர் வராது ; அதனால் நீர் நோய்த் துன்பம் உணரவும் மாட்டீர்." என்று சொல்லிக்கொண்டே ஒரு குண்டூசியை அவரது புறங்கையின் மேற்சதையிற் செருகி வைத்தேம். ஊசியைச் சதையில் நன்றாய் அழுந்தச் செருகியும், அங்கே சிறிதுங் குருதி வரவும் இல்லை ; அவரதனால் துன்பம் எய்தவும் இல்லை. சிறிது நேரஞ் சென்றபின் அவ்வூசியைப் பிடுங்கி விட்டு, அவ்விடத்தை எமது விரலாற் றேய்த்து விட்டேம். ஊசி குத்திய காயஞ் சிறிதேனும் அங்கே காணப்படவில்லை. இங்ஙனஞ் செய்து பார்த்தபிறகு, யாம் அம்மாணவரை நோக்கி, "யான் நுமது கையின் புறத்தில் ஊசி ஏற்றியபோது நீர் வருந்தாமல் இருந்ததெப்படி?" என்று வினவினேம். அதற்கவர், "நீங்கள் கற்பித்தபடி யான் உங்கள் கண்களையே நோக்கிக்கொண் டிருந்தேன். அதனால் ஊசி ஏற்றிய நோவை யான் உணர்ந்திலேன்." என்று விடை கூறினார். அவர் சொல்லிய மறுமொழி பொருத்தமாகவே இருந்தது.

இன்னும், ஆங்கில மொழியில் மிகவுங் கிளர்ச்சியொடு பேசுஞ் சொற்றிறம் வாய்ந்த கற்றார் ஒருவர் ஒருகால் ஒரு பேரவையிற் பேச நேர்ந்தபோது, தாம் அவைத்தலைவரை நோக்கிக், "குறிக்கப்பட்ட காலஎல்லையைக் கடந்து யான் பேசிக்கொண்டு போவேனாயின், எனக்கு அதனைக் குறிப்பிடுங்கள்." என்று சொல்லிவிட்டுத், தாம் பேசவேண்டிய பொருளை எடுத்து விரித்துப் பேசுவாரானார். விழித்தகண் விழித்தபடியே யிருக்க, அவர் மிகுந்த மனவெழுச்சியோடும் மாரிகாலத்து மழையே யென்னப் பேசிக்கொண்டு போவாராயினர். இதற்குட் குறிக்கப்

பட்ட காலவெல்லையும் கடந்து விட்டது. அவைத்தலைவரும் அதனை அவர்க்குக் குறிப்பிக்க வேண்டிப் பின்னே அவரது சட்டையைப் பிடித்து முதலில் இழுத்துப் பார்த்தார், அதனை அவர் உணரவில்லை; பிறகு அவரது கைவிரலைப் பிடித்து அழுத்தினார், அதனையும் அவர் உணரவில்லை; அதன்பின் அவரது பின் கையைக் கிள்ளிப் பார்த்தார், அதனையும் அவர் அறியாமற் பெருங்கிளர்ச்சியோடும் பேசிக்கொண்டே போனார்; அதற்கு மேல் ஒரு குண்டூசியை எடுத்து அவரது காலின் கெண்டைச் சதையினுள் நன்றாய்ப் பதியக் குத்தினார், அதனையும் அவர் சிறிதும் உணர்ந்திலர். இங்ஙனந் தம்மால் ஆனமட்டும் முயன்று பார்த்தும் அவைத்தலைவர் அவரை நிறுத்தமுடியாமை கண்டு வாளா இருந்துவிட்டார். கடைசியாக அவ்விரிவுரைகாரர் தாம் பேச எடுத்த பொருளை முடித்துக் களைப்போடும் அவைத்தலைவர் பக்கமாய்த் திரும்பி, "யான் பேசுதற்குக் குறித்த காலம் ஆயிற்றா?" என்று கேட்டார். "அது கடந்து நெடுநேரம் ஆயிற்று" என்று அவைத்தலைவர் விடைபகர்ந்தார். "அங்ஙனமாயின் அதனை ஏன் நீங்கள் எனக்கு அறிவிக்க வில்லை?" என்று அவ்விரிவுரைகாரர் கேட்டார். அதற்குப் புன்சிரிப்போடும் அவர் "இதோ உங்கள் கெண்டைக்காலைப் பாருங்கள்; இதுதான் கடைசியாக உங்களுக்கு யான் தெரிவிக்கச் செய்த வழி, இதுவும் பயன்படவில்லை" என்று ஊசி குத்தியிருக்கும் இடத்தைச் சுட்டிக்காட்டி அதனை அவர் காலினின்றும் பிடுங்கினார். உண்மையாக நிகழ்ந்த இந் நிகழ்ச்சியினால், ஒருவர் உள்ளமுங் கண்ணும் ஒன்றுபட்டு உயர்ந்ததொரு பொருளை நாடி நிற்குங்கால் உடம்பிற்கு எவ்வகை ஊறுபாடு நேரினும் அதனை அவர் ஒரு சிறிதும் உணரார் என்பது தெற்றென விளங்குகின்றதன்றோ? பேருணர்வோடும் மிகுந்த மனக் கிளர்ச்சியோடும் ஓரரிய பொருளை எடுத்துப் பேசுவார் ஒருவர் கண்களை நோக்கினால் அவை இமையாமல் திறந்தபடியே இருத்தலைக் காணலாம். மனம் ஒருவழிப்பட்டு நின்றாலல்லாமற் சொற்பொழிவு செய்யுந்திறம் வாய்ப்பது அரிதாகலின், கிளர்ச்சியான விரிவுரைகள் நிகழ்த்துவோர்க்குக் கண்கள் இமையாமல் நிற்கின்றன. தேவர்கள் இமையா நாட்டத்தவ ரென்பதனை எண்ணிப் பார்க்குங்கால்,

அவர்கள் உள்ளம் எப்போதும் ஒருவழிப்பட்டு நிற்குமெனவும், அதனால் தம்கண்கள் இமையா திருக்கப்பெற்றனரெனவும் அறிகின்றோம். அதுநிற்க.

இனிப், பிறவுயிர்களைக் கண்களின் வழியாக வசியப்படுத்தும் ஆற்றல் மக்களினுந் தாழ்ந்த உயிர்களினிடத்துங் காணப்படுகின்றது. இதனைச் சில உண்மை நிகழ்ச்சிகளால் விளக்கிக் காட்டுவாம். ஒருகால் துரைமகனார் ஒருவர் தமது தோட்டத்தில் உலாவிக்கொண்டிருக்கையில், ஒரு புதல் மறைவிற் பாம்பு ஒன்றைச் சடுதியிற் பார்த்தார்; அதன்கண்கள் ஒருவகையாய்ப் பளீரென்று மின்னவே அதனை உற்றுநோக்கினார்; சில நேரங்களுக்குப் பிறகு அவர் தம்முடைய கண்களை அதனைவிட்டு அப்புறந் திருப்ப முயன்றும் முடியாதவராயினர். அந்தப் பாம்பு விரைவிற் பேரளவினதாய்ப் பெருக்கவும், பளபளப்பான பலநிறங்களை அடுத்தடுத்துக் காட்டவுங் கண்டார். உடனே அவருக்கு ஒருவகையான மயக்கம் உண்டாயிற்று; அந்தப் பாம்பு இருந்தமுகமாய்க் கீழே அவர் விழுந்திருப்பார்; அந்நேரத்தில் அவர்தம் மனைவியார் சடுதியில் அவர்கிட்ட வந்து, அவரது இடுப்பில் தமதுகையைச் சுற்றி அவரை அப்பால் இழுத்து, அம்மயக்கத்தைத் தீர்த்துப் பாம்புக்கு இரையாகாமல் அவரைக் காப்பாற்றினார். இதனாற் பாம்புகள் சிலவற்றிற்கு மக்களையுந் தம்வசப்படுத்தக் கூடிய ஆற்றல் உண்டென்பது புலப்படுகின்றதன்றோ?

இன்னும், ஓர் ஊரில் ஒருகால் இருவர்சேர்ந்து ஒரு பாட்டையில் நடந்து சென்றனர்; அவருள் ஒருவர் பாட்டையின் ஓரத்தில் ஏதோ ஒன்றனை நோக்குவதற்கு நின்றனர். சிறிது முன்னே சென்ற மற்றவர் தந் தோழர் பின்னே நின்றதைத் திரும்பிப் பார்த்தார்; திரும்பிப்பார்த்ததுந் தம்மை அவர் கருதாமல் வேறெதனையோ பார்ப்பது கண்டு அவரை இழுத்துக் கொண்டு போகக் கிட்டே வர, அவரோ ஒரு சாரைப்பாம்பின் மேல் தமது பார்வையைப் பதிய வைத்து நிற்கவும், அப்பாம்பானது தனது தலையை உயர எடுத்து மினு மினுவென்று தன் கண்களால் அவரை ஊடுருவப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கவுங் கண்டார். பாவம்! அந்த ஆளோ அப்பாம்பின் முகமாய்க் குனிந்து கொண்டு, "அஃதென்னைக் கடிக்கும்! அஃதென்னைக் கடிக்

கும்!'' என்று இரக்கப்படத்தக்க வகையாய் மெலிந்த குரலிற் கதறினர். அதற்கு அவர் தம் நண்பர், ''ஆம், நீர் ஓடிப்போகாவிட்டால் அது கடிக்குந்தான்.'' என்றுசொல்லி, ''நல்லது, நீர் எதற்காக இங்கே நிற்கிறீர்?'' என்று கேட்டார். அவர் ஒன்றுக்கும் மறுமொழி சொல்லாமல் ஊமைபோல் நிற்கக்கண்டு, மற்றவர் அங்குள்ள மரத்தின் கிளையொன்றை முறித்து அதனுல் அப்பாம்பை அடித்துக் கொன்றுர். அதன்பின் தம் நண்பரை முடுகி இழுத்துக்கொண்டு அப்பாற்போனுர். திருவருட் செயலால் இங்ஙனம் பாதுகாக்கப்பெற்ற அவ்வாள் அவ் வசியமயக்கந் தீர்ந்தபிறகுஞ், சிலநேரம் வரையில் நோய்ப்பட்டிருந்தார்.

இன்னும், பாம்புகள் தமக்கு இரையாகத்தக்க உயிர்களைத் தங் கண்களால் தம் வயப்படுத்தி இழுத்து விழுங்கவல்ல வசிய ஆற்றல் மிகுதியும் வாய்ந்தனவா யிருக்கின்றன. இதனை மெய்ப்படுத்துதற்கு உண்மை நிகழ்ச்சிகள் சிலவற்றை இங்கெடுத்துக் காட்டுதும். ஓர் ஊரிற் கற்றவர் ஒருவர் ஒருகால் தம் நண்பர் ஒருவருடன் ஓர் யாற்றின் பக்கத்தே யுள்ள ஒரு பாட்டைவழியே வண்டியிற் போய்க்கொண்டிருந்தார். பாட்டையோ மிகவுங் குறுகலாய்இருந்தது; ஒரு பக்கத்தில் தண்ணீரும், மற்றொரு பக்கத்திற் புதல்கள் அடர்ந்த செங்குத்தான கரையும் இருந்தன. ஓரிடத்திற் போகையில், அங்கே பலதிறப்பட்ட சிறிய பறவைகள் பல வழியின் குறுக்கே பறந்துபோவதுந் திரும்பிப் பறந்து வருவதும் அடிக்கடி கீச்சிடுமொலியொடு வட்டமிட்டுப் பறப்பதுமாய் இருந்தனவேயல்லாமல், தாஞ் சுற்றிக்கொண்டிருக்கும் அவ்விடத்தை விட்டுப் பெயர்ந்து சென்றில; அஃது அவரது கருத்தைக் கவர்ந்தது. அக்கற்றவர்க்கும் அவர்தம் நேசருக்கும் அப்புதுமையை அறிய மிகுந்தஆவல் உண்டாயிற்று. உடனே, சாலவும் பரியதான ஒரு கரும்பாம்பு அங்கே வட்டமிட்டுக் கொண்டு தலையை உயரத் தூக்கி மிக்க கிளர்ச்சியோடுந் தன்கண்கள் மினுமினு வென்று மிளிரத் தன் நாவை அடிக்கடி விரைவாய்ச் சுழற்றிக்கொண்டிருக்கக் கண்டார்கள். அப்பறவைகள் அங்ஙனந் திகிலோடும் வட்டமிட்டுச் சுழலுதற்கு அப்பெரும் பாம்புதான் ஏதுவென்று அவர்கள் தெரிந்துகொண்டார்கள். அவர்கள் ஏறியிருந்த வண்டி கிட்டநெருங்கும் அரவந் தட்டிய

வுடனே அப்பாம்பு திடுக்கிட்டுப் புதல்களுட் சென்று மறைந்தது; அப்பறவைகளுங் கலக்கந் தீர்ந்தன. என்றாலும், அவை அவ்விடத்தை விட்டுப் போகாமல், அருகிருந்த மரக்கிளைகளில் இறங்கி இருந்துகொண்டு, மறுபடியும் அக்கொடிய பகைப்பாம்பின் வருகையை எதிர்பார்த்துக்கொண் டிருந்தன.

இன்னும், ஓர் ஊரில் ஒருவர் வேனிற்காலத்தில் ஒருநாள் ஒரு கரிய பறவையையும் அதனை உற்றுப் பார்த்துக்கொண் டிருந்த ஒரு பெருங் கரும்பாம்பினையுங் கண்டார். அப்பறவையோ அப்பாம்பைச்சுற்றி வட்டமிட்டுப் பறந்து பறந்து வரவர அதற்கு மிக அருகில் துயரத்தொடு கூக்குரலிட்டுக்கொண்டு வரலாயிற்று; ஏறக்குறைய அந்தப்பறவை அப்பாம்பின் தாடையண்டை வந்துவிட்டதென்றே சொல்லலாம்; அந்நேரத்தில் அதனைப்பார்த்த அவர் தமது கையிலிருந்த சாட்டையால் அப்பாம்பைத் துரத்திவிடவே, அப்பறவை களிப்புற்ற குரலோடுந் தப்பிப் பறந்தோடிப்போயிற்று.

இன்னும், ஒரு குடாக்கடலின் பக்கத்தே பெருமான் ஒருவர் ஒருநாள் வழிநடையாய்ப் போய்க்கொண்டிருந்தார். அப்போது ஓர் அணில் அக்குடாவுக்கும் அதற்குச் சிறிது எட்ட நின்ற ஒரு பெரிய மரத்திற்கும் இடையில் அங்கும் இங்குமாய் ஓடிக்கொண்டே யிருந்தது. அவ்வணிலின் மயிர்கள் சிலிர்த்து நின்றமையால் அது மிகவுந் திகில்கொண்டிருந்த தென்பது புலனாயிற்று. வரவர அதன் திரும்பிவருகை சிறுகிற்று. அப்பெருமான் அதற்கு ஏது என்னென்று நோக்கநின்றார். உடனே அங்கொரு சாரைப்பாம்பு தலையையுங் கழுத்தையுந் தூக்கிக்கொண்டு அப்பெரிய மரத்தின் பொந்திலிருந்து ஒரு தொளைவழியே அவ்வணிலை உற்றுப் பார்த்துக்கொண் டிருக்கக் கண்டார். அந்த அணில் கடைசியாக ஓட்டம் ஓய்ந்து அப்பாம்பின் தலைக்கிட்டத் தன் தலையை வைத்துச் சும்மா கிடந்தது. அதன்மேல், அப்பாம்பு தன்வாயைத் விரியத் திறந்து, அவ்வணிலின் தலையைக் கௌவிற்று; அத்தறுவாயில் அப்பெருமான் தமது சவுக்கினால் அப்பாம்பின் கழுத்தில் ஓர் அடி கொடுக்கவே, அது கௌவிய அவ்விரையைக் கக்கிவிட்டுத் தன் றலையை உள்ளிழுத்துக் கொண்டது. உடனே அவ்வணில் தப்பிப் பிழைத்தோடிப்போயிற்று.

என்று இங்ஙனம் உண்மையாக நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகளால் மக்களினுந் தாழ்ந்த சில உயிர்களுங் கூடப் பிறவுயிர்களை, உற்றுப் பார்க்குந் தங் கட்பார்வையின் வன்மையினால் தம் வயப்படுத்தும் பான்மை நன்குவிளங்கும். எனவே, அச்சிற்றுயிர்களினும் எத்தனையோ மடங்கு மிகச்சிறந்த மாந்தர்கள் தமது கட்பார்வையினை வலுப்படுத்தி உற்றுநோக்கப் பழகுவராயின், அவர் வசிய ஆற்றலில் எவ்வளவோ மேம்படுவரென்பது நாம் சொல்லாமலே விளங்குமன்றோ?

ஐந்தாம் இயல்

எண்ணம்*

இனிக், கண்ணை அடுத்தடுத்து இமைக்கவிடாது நெடுநேரம் ஒன்றை உற்றுப்பார்க்கும்படி பழக்கியபின், அதனோடு ஒருங்கியைந்து நிற்கும் மனமும் பலமுகமாய்ச் சிதறி யோடாது ஒரு வழிப்பட்டு நிற்கும். மனஓட்டந் தவிரப்பெறுவதே உயர்ந்த நிலையை அடையவேண்டுவார்க்கு ஒரு சிறந்த வழித்திறப்பாகும். என்றாலும், வசிய ஆற்றல் மிகப்பெறுதற்கு இன்னுஞ் சில உயர்ந்த பழக்கங்களும் இன்றியமையாது வேண்டப்படுகின்றன. மனந்தான் கண்ணில் உறைத்து நின்றாலும், அம்மனத்தினுள்ளிருந்து இயங்கும் உயிரின் எண்ணமானது ஒருதுறைப்பட்டு நிற்பதில்லை; உலகத்துப் பொருள்கள் பலவற்றையும் உயிர்கள் பலவற்றையும் விட்டுவிட்டு எண்ணிக்கொண்டே யிருக்கும். இதுபற்றியே "உண்பது நாழி யுடுப்பது நான்கு முழம், எண்பது கோடிநினைந் தெண்ணுவன-கண்புதைந்த, மாந்தர் குடிவாழ்க்கை" என்னுந் திருமொழியும் எழுந்தது. இங்ஙனம் பலவற்றையும் பற்பல காலும் எண்ணி எண்ணி நாட் கழிப்பார்க்கு எந்த எண்ணமுங் கைகூடி வருவதில்லை. முதன்மையாக ஓர் எண்ணத்தையே கடைப்பிடித்து அதனை நிறைவேற்றுதலிலேயே உறைத்து நிற்பார்க்கு உலகத்தில் ஆகாதது ஒன்றுமில்லை. அங்ஙனமாயின் ஓரெண்ணத்தையே கடைப்பிடித்திருப்பவர் அதனை நிறைவேற்றுதற்குப் பலவகை வழிகளை யெல்லாம் ஆராய்ந்து பார்க்குங்கால், அவர் அதனையேயன்றி வேறு பல எண்ணங்களிலுங் கருத்தை ஓடவிட வேண்டுமாகலின், ஓரெண்ணத்திலே மட்டும் அழுந்தி நிற்றல் எவ்வாறு கூடுமெனின்; அதனைச் சிறிது விளக்கிக்காட்டுவாம். ஓரெண்ணத்திலே உறுதியாய் நிற்பவர் அதனை நிறைவேற்றுதற் பொருட்டு வேறுபல எண்ணங்களிலுங் கருத்தை நுழையவிடுவாராயினுந், தாம் முதன்மையாய்ப் பிடித்த ஒன்றிலே மட்டுந் தமது

* Will.

கருத்தை எக்காலும் நிலைபெறவைத்து, மற்றையவற்றில் அதனைச் சிறிது சிறிதே செல்ல விடுத்து 'மீட்டுக்கொள்வர். ஒருவர் ஓர் இனிய இசையின் ஒலியைக் காது கொடுத்துக் கேட்கப்போகுங் கால், அவரது எண்ணமானது முதன்மையாய் அவ்வோசையைக் கேட்டறிதலின் கண்ணே தான் நிலைபெற்று நிற்கும்; அங்ஙனம் நிற்குமாயினும், அதனைப் போய்க்கேட்கும் வரையில், அவ்விசை நடக்கும் இடத்திலுங் காலத்திலும், அங்கே போவதற்குரிய வழியிலும், அவ்வழியில் நடந்து செல்லுங்கால் வழியிலுள்ள பொருள்களால் தடைநேராமற் போற்றிச் செல்லுதலிலுஞ், சென்றபின் தமக்கு இசைந்த இடந்தேடி அமர்தலிலும், இத்தொழில்களைச் செய்யும்போது அவ்வத் தொழிலுக்கு ஏற்பத் தம் உறுப்புகளை இயக்குதலிலும் எல்லாம் அவர்க்கு எண்ணங்கள் பல கிளைக்குமாயினும் அவையெல்லாம் இசைகேட்கும் முதன்மையான எண்ணத்தின் பிற்பட்டுப்போக, இசைகேட்கும் எண்ணம் ஒன்றுமே அவர்பால் முற்பட்டுத் தலைசிறந்து நிற்கும். எதுபோலவெனின், ஒரு வண்டியை இழுத்துச் செல்லுங் குதிரையின் ஓட்டத்திற்கு அவ்வண்டியும் அவ்வண்டியின் உருள் முதலான உறுப்புகளும் உதவியாய்ப் பிற்பட்டு நிற்க அதன் ஓட்டமே முற்பட்டு முதன்மையாய் நிற்குமாறுபோல என்க. இங்ஙனமே ஒருவர் ஓர் உணவு கொள்ளுங்கால் அவருடைய எண்ணங்கள் சோற்றிலுங் குழம்பிலுங் கறிவகைகளிலும் அவற்றை எடுத்து உண்டற்றொழிலு மெல்லாம் பலவாறாய் நிகழினும், முடிவில் அவர் அவ்வுணவைச் சுவைத்து இன்புறுந் துறையில் அவையெல்லாம் ஒன்றுபட்டு ஓரெண்ணமாய் நிற்றலும் நாடோறும் நாம் பழக்கத்தில் அறியக்கிடந்ததொன்றாம். ஆகவே, ஓரெண்ணத்தில் நிலைபெற்றிருப்பவர்க்கு வேறு பல எண்ணங்கள் கிளைப்பினும், அவை அவரது உள்ளத்தைக் கவரமாட்டா; அவர் கொண்ட முதன்மையான எண்ணத்தை முடிப்பதற்கே அவை உதவிசெய்யும். சிற்றருவிகள் பலவுஞ் சென்று ஓர் யாற்றிற் கலத்தல்போல, அச்சிறிய எண்ணங்கள் பலவும் அவர்க்குள்ள ஒரு பேரெண்ணத்திற் சென்று அடங்கும் என்க.

இனி, முதன்மையாக நினைவில் வைத்திருக்கும் ஓர் எண்ணத்தை வலிவுசெய்ய விரும்புவாரெல்லாம், அவ்வெண்ணத்

தைக் கைகூட்டுவனவாய் அதனோடு இயைபுடைய வேறு சில வற்றைத்தீரத்தெளிய ஆராய்ந்து பார்க்கலாமேயல்லாமல்,அதற்கு இயைபில்லாதனவற்றை ஒரு சிறிதும் எண்ணலாகாது. அன்றி அவ்வாறெண்ணினுல் அவர் கொண்ட முதன்மையான எண்ணம் பழுதுபட்டுப்போக, அவரெண்ணியது எண்ணியவாறே முடிய மாட்டாது. எனவே, ஒன்றை நிறைவேற்ற முயலுபவர் அது முற்றுப்பெறும் வரையில் அதனையன்றி வேறு அதுபோல் முதன் மையான மற்றொன்றனை எண்ணலாகாது. கல்வியில் வல்லராக விரும்பும் ஒருவர் அந்நோக்கம் ஈடேறும் வரையிற் பிறிதொன் றனையும் நாடாது அதனிடத்து மட்டுமே கருத்துஊன்றி நிற்றல் வேண்டும். அவ்வாறன்றி அதனொடுகூடவே கொண்டுவிற்றலுஞ் செய்து பொருளீட்ட வேண்டுமென்னும் நோக்கமுங் கொள்வ ராயின், இரண்டும் நிறைவேறப் பெறுமல் துன்புறுவர். அங்ஙன மாயிற் கொண்டுவிற்றல் செய்யும் எண்ணமுள்ளவர் அதனொடு கூடக் கல்வி பயிலும் எண்ணமும் உடையராதல் குற்றம் ஆகு மாலெனின்; குற்றமாகாது; உலகத்தின்கண் உள்ள எத்தகைய முயற்சியும் நன்கு நடைபெறுதற்குக் கல்வியறிவு உடைமையே ஒப்பற்றகருவியாகும். ஆதலால், மக்களாய்ப் பிறந்தவர் எல்லாருந் தமது பிள்ளைமைப் பருவந்தொட்டு இளமைப் பருவம் வரையில் இடையருது பயின்று கல்வியறிவை நிரப்பிக்கொண்டு, அதன் பிற் பொருளீட்டும் முயற்சியிற் புகுதல்வேண்டும். கல்வியறிவு பெறுதலே மக்களெல்லார்க்கும் முதற் பெரு நோக்கமாய் இருத் தல்வேண்டும். அவ் வரும்பெரும் நோக்கம் ஈடேறும்முன் பொருள் தேடப் புகுவோரது செயல் பெரிதும் இரங்கற்பால தொன்றும். அறியாமையென்னும் பேரிருள் நிறைந்த இவ்வுலக வாழ்க்கையிற் கல்வியென்னும் நந்தாமணிவிளக்கங் கையிலின்றிப் புகுவோர் தீவினைப் படுகுழிகளில் வீழ்ந்து பெரிதும் வருந்துவர். ஆதலாற், கல்வியறிவு நிரம்பிய பின்னரேதான் பொருள்தேடுந் துறைகளிற் செல்லல்வேண்டும். அஃது உண்மையே யாயினுங் கல்வியறிவு பெறுமுன்னே பொருள் ஈட்டும் முயற்சியிற் புகுந்த வர், பின்னர்க் கல்வி யருமை யுணர்ந்தால் அதனைக் கற்குமாறு யாங்ஙனமெனின், எல்லாமாந்தர்க்குங் கல்வியறிவு பெறுதலே முதற்பெரு நோக்கமா யிருத்தல் வேண்டும்; பொருளீட்டும்

முயற்சிகளெல்லாம் அக் கல்வியறிவைப் பெறுவித்தற்கு இசைந்த உதவி நோக்கங்களா யிருத்தல் கடனாகும். எனவே, கொண்டு விற்றல், உழவு, கைத்தொழில் முதலிய முயற்சிகளைச் செய்வோருஞ் செய்யும் நோக்கம் உடையோரும், இந்நோக்கங்களைக் கல்வியோடொத்த முதன்மை நோக்கமாகக் கொள்ளாமல் அதனைத் தருதற்கு இசைந்த கருவிகளாகக் கொள்ளல் வேண்டுமென்பதும், அங்ஙனங் கொண்டால் இம் முயற்சிகளும் முட்டின்றி நடைபெற அழியாச்செல்வமாகிய கல்வியறிவும் முறை முறையே வளர்ந்து நிரம்பும் என்பதும் அறியப்படும்.

இனிக், கல்விப்பேற்றில் நிலைநின்ற எண்ணமே முதற்பேரெண்ணமானால், இவ்வுலக வாழ்க்கையில் நிறைவேற்றுதற்குரிய பலவகை முதன்மையான பல பெருங்கடமைகளையும் எங்ஙனங் கொள்வதெனின்; அதனை ஓர் எடுத்துக்காட்டால் விளக்கிக் காட்டுதும். ஓர் அரசன் நடத்தும் அரசியலில் அமைச்சன்முதல் ஊர்சாவற்காரன் ஈறாக உள்ள ஏவலாளரில் ஒருவர் ஒருவரை நோக்க உயர்ந்தவராய்ச் சென்று அமைச்சரில் முடிய, அவ்வமைச்சரினும் உயர்ந்தோர் அரசராய் முடிந்துநிற்றல் போல, இவ்வுலகவாழ்வில் நடைபெறும் முயற்சிகளும் அம்முயற்சிகளைப் பற்றிய எண்ணங்களும் ஒன்றில் ஒன் றுயர்ந்தனவாய்ச் சென்று கடைசியாகக் கல்வியறிவு பெறுதலிலே தனிமுடிந்து நிற்கும். ஆகவே, அவ்வக்காலங்களில் அவ்வவ்விடங்களில் தனித்தனியே முதன்மையுற்றுத் தோன்றம் முயற்சிகளும் அவற்றிற்குரிய எண்ணங்களும் பலப்பல உள. என்றாலும், ஒரு காலத்து ஓரிடத்துத் தோன்றும் முயற்சியும் அதனைத் தொடர்ந்த எண்ணமும் வேறொரு முயற்சியையும் வேறோரெண்ணத்தையுங் கலவாமல் முதன்மை பெற்று ஒருவரிடத்தே தோன்றப் பெறுமாயின், அவை இனிது நிறைவேறி இன்பம் பயக்கும் என்பதே இங்கே கூறியதன் கருத்தாகும். ஒரு முயற்சியை ஒருகாலத்துச் செய்யப் புகுந்தவர் அதன்கண்ணே தமது கருத்தைப் பதியவைத்து அதனை நடத்துதலாலே தான், இவ்வுலகத்திற் பலதிற முயற்சிகளும் நன்கு நடைபெற்று வருகின்றன; இம்முயற்சிகளின் நிறைவேற்றத்தாற் பலரும் பலவகை நன்மைகளை அடைந்து இன்புறுகின்றனர். ஒரு முயற்சியிற் கருத்து ஊன்றப்பெற்றவர், அதனொடு

வேறு பல முயற்சிகளையுஞ் செய்வார்போல் வெளிப்பார்வைக்குக் காணப்படினும், அவரது எண்ணமெல்லாந் தாம் முதன்மையாகக் கொண்ட ஒன்றிலேயே உறைத்து நிற்கும். நீர்க்குடத்தைத் தலைமேற் சுமந்துசெல்லும் ஓர் ஏவற் பெண் தன் றோழிமாரொடு சிரித்து விளையாடிப் பேசிக்கொண்டு கைவீசிச் சென்றாலும் அவளது எண்ணமெல்லாந் தலைமேலுள்ள நீர்க்குடத்தின் மேல் நிலைபெற்று நிற்றலை அறிகின்றேம் அல்லமோ? இங்ஙனமே கருத்தை ஒருவழிப்படுத்தி யிருக்கும் அறிவோர்கள், வேறு பல முயற்சிகளைச் செய்வார்போற் காணப்படினும், உண்மையில் அவர் தாங்கொண்ட ஒன்றிலேயே கடைப்பிடியாய் நிற்பரென்று உணர்ந்துகொள்ளல் வேண்டும்.

இவ்வாறு ஒருகாலத்து ஒருமுயற்சியை எடுத்தவர் அம்முயற்சியில் தமது கருத்தைப் பதியவைத்துப் பழகி வரவர, அவரது எண்ணமானது படிப்படியே வலிவெய்தி முதிர்ந்து அவரெடுத்த அம்முயற்சியை நன்கு நிறைவேற்றிவைக்கும். எங்ஙனமெனிற், காட்டுதும்: உலகத்தில் எங்கும் நிறைந்து அழியாத உண்மைப் பெரும்பொருளாயிருப்பன எண்ணங்களே யாகும். இவ்வெண்ணங்கள், தாம் வேறு உயிர்கள் வேறு என்று பகுத்தறிய வாராமல் அவ்வுயிர்களைப்பற்றிப் பிரிவறநிற்கும் பண்புகளேயாகையால், இவை அவ்வுயிர்கடோறும் வெவ்வேறாய் அவ்வுயிர்களின் அறியாமைநீக்கத்திற்கு ஏற்பப் பெரியவுஞ் சிறியவுமாயிருக்கும். அறிவுடைய உயிர்ப்பொருள்கள் எல்லாவற்றினும் பெரிதாய்உள்ளது கடவுள் ஒன்றேயாம். கடவுளின் அறிவுஎல்லையற்ற பெருமை யுடையதாகலின், அவ்வறிவோடு ஒருமித்து நிகழும் அவரது எண்ணமும் வரம்பில்லாத பெருமையும் வலிமையும் உடையதாகும். அவ்வெண்ணமானது, கடல் மணலை அளவிடினும் அளவிடப்படாத எண்ணிறந்த உலகங்களின் உள்ளும் புறம்புமெல்லாம் பிரிவின்றி நிறைந்து விளங்குகின்றது. அவ்வெண்ணத்தினுல் உந்தப்பட்டே இவ்வுலகங்களெல்லாம் உருவுடன் தோன்றி ஓயாமல் இயங்குகின்றன. அவ்வெண்ணத்தினுல் ஒருங்கு பொருத்தப்பட்டே எண்ணிறந்த உயிர்வகைகளெல்லாந் தத்தமக்குரிய உடம்புகளொடு பொருந்தி அறிவுகளும் எண்ணங்களும் உடையவாய்ப் போதருகின்றன. இத்

துணைப் பெரிதாகிய இறைவனது எண்ணம் என்கின்ற பெரு வெளியிலே இடையிடையே தோன்றும் மின்மினி விளக்கம் போலப், புன் முதல் மக்கள் தேவர் ஈறான எல்லாச் சிற்றுயிர் களின் எண்ணங்களும் மிளிர்கின்றன. இச்சிற்றுயிர்களின் எண் ணங்களுள்ளும் இறைவனது பேரெண்ணம் ஊடுருவிப் பொலி கின்றது; அவற்றின் புறம்பேயும் அது தொடர்பு பட்டு நின்று எல்லா வுயிர்களின் எண்ணங்களையும் இயைத்து வைக்கின்றது. மாசற்ற ஒரு பளிங்குருண்டையின் உள்ளே நடுமையத்தில் வைக்கப்பட்ட மின்னொளியானது* அவ்வுருண்டை முழுதும் ஊடுருவி நிறைந்து அதனை விளங்கச் செய்யுமாறு போல, அறி யாமை நீங்கிய தூய உயிரின் அகத்தேயுள்ள இறைவனது அரு ளொளியானது அவ்வுயிர் முழுதும் நிறைந்து அதனை விளங்கச் செய்யும். அதுமட்டுமோ, அவ்வருளொளி மாசு நீங்கிய தூய உயிர்களெல்லாவற்றோடும் விளக்கமாகத் தொடர்புபட்டு நிற்ற லால், தூயதான ஒருயிரின் நல்லெண்ணந் தன்போற் றூயதான வேறு பல்லுயிர்களின் எண்ணங்களோடு உடன் இயைந்து அரிய பெரிய முயற்சிகளை யெல்லாம் நிறைவேற்ற வல்லதாகும். தூய வான அவ்வுயிர்களெல்லாவற்றிலும் பிரிவறக் கலந்து விளங்கும் இறைவனருள் எல்லாவுயிர்களுக்கும் பேரின்பத்தைத் தரல் வேண்டும் என்னுந் தனிப்பெரு நல்லெண்ணம் வாய்ந்த இயற் கையுடையதாகையால், அஃது அத் தூயவுயிர்கள் எண்ணிய எண்ணங்களை யெல்லாம் எளிதிலே நிறைவேற்றி வைக்கும். என வே, நன்முயற்சியுடையார் ஒவ்வொருவருந் தம்மைப்பற்றிய அறியாமையை நீக்கித், தாம் துவங்கிய ஒரு நன்முயற்சியில் அது முடியுங்காறுந் தமது எண்ணத்தை நிலைபெற நிறுத்தல்வேண்டும். எண்ணம் ஒன்றிலே நிலைபெற நிலைபெற அதனைப் பற்றிய அறியா மை தேயும். மலைப்பக்கத்தி லுள்ள தனிமையான ஓர் அழகிய ஏரியில் நீர்பருகும் ஓர் எருதின் வடிவத்தை ஓவியத்தில் எழுதும் எண்ணம் உடைய ஓவியக்காரன் ஒருவன் அம்முயற்சியில் தன் எண்ணத்தைச் செலுத்தாமல் வேறு பலவற்றில் அதனை ஓட விட்டுக்கொண் டிருப்பனாயின் அதனை எழுதமாட்டுவனா? மாட் டானன்றோ? அங்ஙனமே, அது பலமுகமாய் ஓடுமாறு விடுவதை

* மின்னொளி–Electric light.

விட்டு, அவ்வெருதின் வடிவத்தையும் அவ்வேரியின் அமைப்பையும் உற்றுநோக்கி எண்ணத்தை அவற்றின்கட் பிசகாமல் நிறுத்துவனுயின், அப்பொருள்களின் அமைப்பு நுணுக்கங்கள் அவனுக்குத் தெளிவாகப் புலனுகும்; ஆகப், பின்னர் அவன் அவற்றைப் பல நிறங்களால் ஓவியத்திற் செவ்வனே எழுதிக் காட்டுவான். பள்ளிக்கூடத்துச் சிறுவன் ஒருவன் தன் பாடத்திற் கருத்தை வையாமலிருக்குமளவும், அவன் அதனை உணராமல் விழித்தலும், அதில் அதனை ஊன்றிய அளவானே அப்பாடப் பொருளை நன்குணர்ந்து வல்லனுதலும் நமது பழக்கத்தில் நன்கறியக் கிடக்கின்றனவன்ருே? இங்ஙனம் ஒரு பொருளிற் கருத்தைப் பதிய வைக்க வைக்க அப்பொருட்டன்மைகள் அறிவின்கண் மேன்மேற் புலனய் விளங்குமாகலின் அவ்வறிவைப் பற்றியிருந்த அறியாமையென்னும் இருளும் வரவரக்குறைந்து போகும்.

இன்னும், நினைப்பின் ஆற்றல் மிகுதிப்படுதற்கும் எண்ணத்தை ஒருமுகமாய் நிறுத்துதலே ஏதுவாயிருக்கின்றது. ஒரு பொருளின் உறுப்பு அடையாளங்களை நன்ருய்க் கருத்தில் அமைத்தவனுக்கு அவற்றைப்பற்றி மறதியே வருவதில்லை; அவை எஞ்ஞான்றும் அவன் நினைப்பில் அழுந்தி நின்று அவன் வேண்டியபோதெல்லாம் விளங்கித்தோன்றும். இதற்கு, மேற்காட்டிய கல்வி கற்குஞ் சிருனது பழக்கமே போதியசான்ருகும். நினைப்பின் ஆற்றல் மிகுதியாய் வளரப்பெற்ருல் அரியபெரிய உண்மை நூற் பொருள்களையும் இயற்கைநூற் பொருள்களையும் உலக ஒழுக்கங்களையும் எல்லாம் நன்கு நினைவில் அமைத்துப் பேரறிவினராய்த் திகழலாம். பேரறிவுடையராய் வாழ்வார்க்கு வயப்படாத மக்கள் எவருமே யில்லை. அது நிற்க.

இங்கே சொல்லிய 'எண்ணம்' என்பதற்கும், மனம், அறிவு, நினைவு, உணர்வு என்று மேலே கூறியவற்றிற்கும் வேறுபாடு கண்டிலமாலெனின்; அவ்வேறுபாடும் ஒரு சிறிது காட்டுவாம். மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவிஎன்னும் ஐம்பொறிகள் இடமாக நின்று, சுவை ஒளி ஊறு ஓசை நாற்றம் என்னும் புறப்பொருட் டன்மைகளைப் பற்றும் இயற்கை உடைய ஒரு நுண்ணிய கருவியே மனமெனப் படுவதாகும்; இது, தான்

சேர்ந்து நிற்கும் ஐம்பொறிகளைப் போல் அறிவில்லாத பருப் பொருளேயாயினும், அவற்றைவிட நுண்ணிய இயல்பு வாய்ந்த தொன்றாகும். இது, கண்ணை விளக்குங் கண்ணாடியைப்போல் உயிரை விளக்கும் ஒரு கருவியே யல்லாமல், அவ்வுயிரி னின்றும் வேறாகாத பண்புப் பொருளன்று.

இனி, மனத்தாற் பற்றப்பட்ட பொருள்களுள், இது நல்லது, இது தீயது எனவும்; இஃது இதனை ஒப்பது, இஃது இதனின் வேறுவது எனவும் பகுத்தாராயும் உயிரின் இயற்கைத் தன்மையே அறிவு எனப் படுவதாகும். இஃது உயிரின் இயல்பாகுமே யல்லாமல், உள்பொருள்களிற் சேர்ந்த பருப்பொருளன்று. அங்ஙனமாயின், அறிவுக்கும் அறிவுப் பொருளுக்கும் வேறுபாடு யாதோவெனின்; உயிரின் அறிவு நடைபெறுதற்கு அவ்வறிவோடு ஒருங்கியைந்து நிற்குங் கருவியாகிய அறிவுப் பொருள் (புத்தி) மனம்போல நுண்ணிய பருப்பொருளே யாகலின் அஃது அறிவின் வேறுமென்றே துணிந்துகொள்க.

இனி, அறிவாற் பகுத்தாராயப்பட்ட பொருட்டன்மைகளோடு ஒத்த தன்மைகள் உயிரின்கண் விளங்கித் தோன்றுதலே நினைவு எனப்படுவதாகும். ஆகவே, இந்நினைவு பருப்பொருள் அன்றென்பதும், இதுவும் உயிரின் தன்மையே யாகுமென்பதுந் தெளிவுபெற உணர்ந்துகொள்ளல் வேண்டும். சுவை ஒளி ஊறு ஓசை நாற்றம் என்னும் புறத்தேயுள்ள பொருட்டன்மைகளே அகத்தேயுள்ள உயிருக்கும் பண்புகளாய் அமைவதுபோற் காணப்படுதலின், அவையே நினைவென்றுரையாமல், அவற்றோடு ஒத்த உயிர்ப் பண்புகளின் தொகுப்பே நினைவென்று கூறுதல் என்னையெனின்; ஒருபொருளின் இயல்பு அதனைவிட்டுப் பிரிதலும், வேறொரு பொருளை ஒட்டி அதற்கும் இயல்பாய் அமைதலும் எஞ்ஞான்றும் இல்லை. ஆகையால், வெளியேயுள்ள புறப்பொருட் டன்மைகள் அவற்றைவிட்டுப் பிரிந்துபோய் அகத்தேயுள்ள உயிருக்குப் பண்புகளாதல் ஒருவாற்றானும் இல்லை. மேலும், ஐம்பொறிகளுக்குப் புலனாகும் பொருள்கள் அத்துணையும் அறிவில்லாப் பருப்பொருள்கள்; அவற்றின் தன்மைகள் அவற்றை விட்டுப் பிரிந்து போய் அறிவுப் பொருளான உயிருக்கும் பண்புகளாய் அமையும் என்றுரைத்தால், அப்பண்புகளோடு

ஒன்றுன உயிரும் அவைபோல் அறிவில்லாத பருப்பொருள் களே ஆதல் வேண்டும்; ஆனல் அங்ஙனம் ஆகக் காணுமையின் அவ்வாறுரைத்தல் சிறிதும் பொருந்தாது. இவைபோன்ற நுணுக் கங்களெல்லாம் எமது சிவஞானபோத ஆராய்ச்சியின்கண் விளங்கஎடுத்துக்காட்டினும், அவற்றை ஈண்டு விரித்தல் ஆகாது.

இனி, உணர்வு என்பது, மனம் ஐம்பொறியென்னும் அகக் கருவி புறக்கருவிகள் முழுதும் நிறைந்து நின்று அவற்றின் உதவி கொண்டுங் கொள்ளாதும் புறப்பொருள் அகப்பொருட் டன்மை களைக் கவர்வதும், அக்கவர்ச்சியால் இன்பதுன்பங்கள், அன்பு அருள் ஆர்வங்கள், இரக்கஞ் சினம் வருத்தங்கள் முதலான உயிர்ப்பண்புகள் புலப்படுதற்கு இடனுவதுமாய் உள்ளது. ஒரு வன் ஒரு செங்கழுநீர்ப் பூவை முகருங்கால் அதன் நறுமணத் தைப் பற்றும் மனத்தின்கண் நின்று அதனைக் கவருவதும், அவ் வாறு கவர்ந்த அளவானே உயிரின்கண் இன்ப வுருவாய்த் தோன்றுவது மெல்லாம் அவ்வுயிர்த்தன்மை யாகிய உணர்வே யாகும். இனி இக்கருவிகளின் துணைவேண்டாது தொலைவிலே நிகழும் இன்ப துன்ப நிகழ்ச்சிகளைத் தானுகவே கவர்வதும், எதிரே புதியராய் வந்த ஒருவரின் இயற்கைத் தன்மையைத் திடீ ரெனத் தெரிவதும் இவ்வுணர்ச்சியேயாகும். உயிரின் இவ்வியற் கைத் தன்மை, மனத்தாற் பற்றப்பட்ட பொருட் பண்புகளை ஆராய்ந்து தெளியும் அறிவுத் தன்மையின் வேறுதல் மயங்கா மல் உணர்ந்துகொள்ளல் வேண்டும்.

இனி, **எண்ணம்**என்பது இவையெல்லாவற்றினும் வேருய் உயிரின் முயற்சியைப் பிறப்பிப்பதாய், 'இஃது இவ்வாறு ஆகுக' என்று எண்ணும் உயிரின் இயற்கைத் தன்மையேயாகும். இவ் வெண்ணத்திறுற் செலுத்தப்பட்டே ஏனை மனம் அறிவு நினைவு உணர்வு முதலியனவெல்லாம் இயங்குகின்றன. இவ்வெண்ணம் வலிவேறப் பெற்றவன் எத்தகைய முயற்சியையும் எளிதில் முடிக்க மாட்டுவான்; அது வலி குறையப் பெற்றவன் எளிய முயற்சியையுங் கைசோரவிடுவான். எனவே, தன்முன் ஒருவரி சைப்பட நிற்குஞ் சிறுரைத், தான் பின்நின்று தள்ளும் ஒரு வலிய சிறுனைப்போல், ஏனை யெல்லாவற்றையும் பின் நின்று ஊக்குவது இவ்வெண்ணமேயா மென்று கடைப் பிடித்தல்

வேண்டும். என்று இதுகாறும் விளக்கிய வகையால் எண்ணமானது, மற்றை மனம் அறிவு நினைவு உணர்வு முதலியவற்றின் முற்றும் வேறுதல் நன்குதெளியப்படும்.

இனி, எண்ணத்தை ஒருமுகமாய் நிறுத்திப் பழகுகின்றவனுக்கு முதலிற் பெரியதொரு வருத்தந் தோன்றினும், பழகப் பழக அது மிகவும் எளிதாய்விடும். யாழ் இசைக்கப் பழகும் ஒருவன் முதலிற் படும் பாட்டை உற்றுப் பாருங்கள்! நாளேற நாளேற அவன் அதிற் பழகிக் கைதேர்ந்தபிற் சிறிதும் வருத்தம் இன்றி மிகவும் எளிதாய் அதனைத் திறம்பட இனிதாய் இசைத்தலையும் நினைத்துப் பாருங்கள்! நடைகற்குஞ் சிறு குழந்தையானது முதலில் அடியெடுத்து வைத்துத் தத்தித் தத்திக் கீழ் வீழ்ந்து எவ்வளவு வருத்தப் படுகின்றது! அங்ஙனமெல்லாம் வருத்தப் பட்டாலும், அஃது அம்முயற்சியைக் கைவிடாதாய் நடக்கக் கற்றுக்கொண்ட பின்னர் அதிற் கருத்தைச் செலுத்தாமல் எவ்வளவு எளிதாய் நடக்கின்றது! இங்ஙனமே மாந்தர்கள் துவங்கும் ஒவ்வொரு முயற்சியும் முதலில் அளவிறந்த வருத்தத்தைத் தருவதாயினும், அதிற் கருத்தை இறக்கிப் பழகப்பழக அது செய்து முடித்தற்கு மிகவும் எளியதாய் விடும் என்க.

ஆறும் இயல்

எண்ணத்தை வலுப்படுத்துவன

ஒருமுகப்பட்டு நிற்குங்காலத்து எண்ணமானது இயற்கையிலே வலுப்படுமாயினும், அதனை இன்னும் மிகுதியாய் வலுப்படுத்துவன வேறு சில இருக்கின்றன. அவை யாவையோ வெனின், பிறஉயிர்க்கு உதவி செய்ய வேண்டுமென்னும் விருப்பமுந், தன்னுயிர்போல் மன்னுயிரை எண்ணி அவை எல்லாவற்றினிடத்தும் அன்பும் அருளும் பூண்டு நடத்தலுமேயாகும். பிறர் நலங் கருதலும் அன்பும் அருளுந் தெய்வத்தன்மைகளேயாகும்; தன்னயங் கருதலுங் கொடுமையும் மருளும் விலங்கின்றன்மைகளேயாகும். பிறர்நலங் கருதி அன்பும் அருளொழுக்கமும் வாய்ந்தவர் கடவுள்; அக்கடவுளுக்கு அருமைப் புதல்வராகி அவரது பேரின்பத்தை அடையவிரும்புகிறவர்கள் அக்கடவுளின் உயர்ந்த தன்மைகளைத் தம் மிடத்தும் வருவித்துக்கொள்ளல் வேண்டும். ஏனென்றால், நல்லவர் ஒருவரைச் சேர்ந்து அவரோடு உறவாட எண்ணுபவர், அவர்போல் தாமும் நல்லவராய் நடத்தல்வேண்டும்; தீயவர் ஒருவரைச் சேர்ந்து அவரோடு உறவாடக் கருதுபவர் அவர்போல் தாமுந் தீயவராய் நடத்தல்வேண்டும்; 'இனம் இனத்தையே நாடும்' என்பது இயற்கைநிகழ்ச்சியாகலின். ஆகவே, கடவுளின் தெய்வத்தன்மையை அடைய முயலுபவர் அவர்போற் பிறர்நலங் கருதி அன்பும் அருளும் உடையராய் ஒழுகல் வேண்டும். அங்ஙனமின்றி எப்போதுந் தந்நயமே கருதிக் கொடுமையும் மருளுமாகிய விலங்கின் றன்மைகளைத் தம்மிடத்துத் தோற்றுவிப்பவர் அவ் விலங்குகளைப்போற் கீழ்ப்பட்ட நிலையை எய்துவர். இரக்கமும் உதவும்இயல்பும் உடையவர்களைக் கண்டால் அவர்களைத் தெய்வமேபோல் எண்ணி எல்லாரும் அவர்களிடத்து அன்புடையராகின்றனர். கொடுமையுந் தந்நயமும் வாய்ந்தவர்களைக் கண்டால் அவர்களை விலங்குகளினுங் கடைப்

பட்டவர்களாக நினைந்து எல்லாரும் அவர்களை அருவருத்துத் தள்ளுகின்றனர். அதனால், இரக்கமும் இரக்கச் செய்கையுமாகிய தெய்வத்தன்மைகளே எல்லாராலும் விரும்பப் படுவனவுஞ் சிறந்தெடுத்துப் பாராட்டப்படுவனவும் வலிவுடையனவும் ஆகும். கொடுமையும் வெகுளியுமான விலங்கின் இயற்கைகளே வலிவுடையனபோல் தோன்றுகின்றனவல்லாமல், இரக்கமும் அன்பும் அவ்வாறு தோன்றவில்லையே யெனின்; அங்ஙனமன்று; கொடுமையுஞ் சினமும் உண்டானவிடத்து மக்கள் ஒருவரையொருவர் பகைத்து வேறு வேறாய்ப் பிரிந்துபோவதை நாம் நங் கண்ணெதிரே காண்கின்றோம்; இரக்கமும் அன்பும் நிகழுமிடத்து அவர்கள் ஒருவரோடொருவர் அன்பிற் சிறந்தாராய் அளவளாவி ஒன்று சேர்ந்து இனிது வாழ்வதையும் நங் கண்முன்னே காண்கின்றோம். பலரை ஒன்றுசேர்த்துக் கட்டி அவராற் பல பெரு நன்மைகளை விளைவிக்குந் தன்மை வலியதோ, அவரை வேறு வேறு பிரித்துத் தீமையை உண்டுபண்ணுந் தன்மை வலியதோ என்பதைச் சிறிது ஆராய்ந்து பாருங்கள்! பலரை அல்லது பலவற்றை ஒன்று கூட்டுதற்கே மிக்க வலிமை வேண்டுமென்பதும், அவரை யல்லதவற்றை வேறுவேறு பிரித்தற்கோ அத்துணை வலிமை வேண்டுவதில்லை யென்பதுஞ் சிறுமகாரும் உணர்வர். அதுவேயுமன்றி, அன்பும் இரக்கமும் உடையவர்க்கு உடம்பினுள்ள கருவிகளெல்லாந் தூய இரத்தத்தால் ஊட்டப்பட்டுத் திருத்தமாயும் அழகாயும் வலிவாயும் பொலிவுற்றிருத்தலைக் காணலாம். கொடுமையுஞ் சினமும் உள்ளவர்க்கு இரத்தம் நஞ்சாய்ப்போதலால், அந் நச்சு இரத்தத்தில் வளர்ந்த அவருடைய உறுப்புகளெல்லாந் திருத்தமின்றிப் பலவகை வேறுபாடுகள் உடையனவாய் வலிவு குன்றி யிருத்தலையும் நாடோறும் நாம் வழக்கத்திற் காணலாம். மிகுந்த சினம் அடைந்தவர் அதனால் தமது இரத்தக்குழாய்கள் பழுதுபட்டுப் போகச் சடுதியில் உயிர் துறந்த நிகழ்ச்சிகளும் பல உண்டு. மிகுந்த சினத்திற்கு ஆளான வேறுபலர் தமது சினந் தீர்ந்தபிறகு எழுந்து நடக்கவும் வலியற்றவர்களாய்க் களைத்துக் கிடத்தலையும் நம்மனோர் பார்த்திருக்கலாம். சினத்திற்கு இரையான மற்றும் பலர் பலவகைநோய்களாற் பற்றப்பட்டுத் துன்புறுதலை அமெரிக்கா தேயத்திலுள்ள

குமுதவல்லி, தன் கண்களை மங்கச் செய்யுங் கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொண்டாள்; மற்றைப்பெண்பிள்ளைகள் ஒருங்குசேர்ந்து நின்ற அவ்விடத்திற்கு அவள் மெதுவாய்ச் சென்றாள். அவள் முகத்திலிருந்து உடனே உண்மை இன்னதென்று புலப்படலாயிற்று. அதனை அவ்வாறு தெரிந்து கொண்டவர்களெல்லாம் மனத்துயரத்தால் தாக்குண்டார்கள்: ஆனால், காப்பிரிமாதும் மலையநாட்டுப் பணிப்பெண்ணும் மிக்கதுயரத்தோடும் புலம்பி அழுவாராயினர்.

"ஆண்டவன் திருவுள்ளப்படிதான் நடக்கும்! ஊழ்வினைக்கு மாறாய் உதவக்கூடிய மருந்து எதுவுமே இல்லை. தீவினைக்கு எதிராய் மருத்துவனுடைய திறமை போராடமாட்டாது. எது நடக்கவேண்டுமோ அது நடந்தேதீரும்: இறைவன் திருவருள் சிறப்பதாக!" என்று திகழ்கலை கூறினாள்.

இந்தப் பெண்பிள்ளையின் பசபசப்புப்பேச்சு முன்னே தீங்கற்றதாகக் குமுதவல்லியால் எண்ணப்படினும், அவள் தன் திறமையற்ற பழக்க மருத்துவத்தை மெழுகிப்பேச எடுத்த பாசாங்காகவே இருந்தமையால், இப்போது அஃது அருவருக்கத்தக்கதாகவே தோன்றியது. ஆகவே, நாகநாட்டரசி அவ்வறிவோளை விட்டு அப்புறந் திரும்பிப்போயினள்; காப்பிரிமாதையும் மலையநாட்டுப் பணிப்பெண்ணையும் அவ்ள் ஆற்றுதற்கு முயன்றாள். செய்யத்தக்க சவச்சடங்குகள் எங்கே செய்யப்படுமோ அங்கே பிணத்தை எடுத்துச் செல்வதற்குரிய ஒழுங்குகள் செய்யவேண்டுவது இப்போது அவர்கள் கடமை என்பதை அவள் அவர்களுக்கு நினைப்பூட்டினாள்: ஆனாலும், அதைப்பற்றி அவள் ஏதும் கேட்கவில்லை; ஏனென்றால், நல்லான் இருக்கும் இருப்பிடத்தைப்பற்றித் தெரிந்துகொள்ள அவள் நாடவில்லை.

அவ்வாறு குமுதவல்லி பேசிய அவ்விருதோழிப்பெண்களுந் தமக்குரிய கடமையைப்பற்றி நினைக்கும்படி தூண்டப்பட்டார்கள்; உடனே அவர்கள் மனக்கலக்கத்தை ஒருவாறு ஆற்றிக்கொண்டு தங்கள் தலைவி கிடந்த இடத்தண்டை துயரமான பார்வையோடும் மெதுவான நடையோடுஞ் சென்றார்கள். காலந்தாழாமல் உடனே நீலகிரிக்குப் பயணந் துவங்கும்படி தனக்கு மீனம்பாள் அக்கரையொடு சொல்லியதைக் குமுதவல்லி இப்போது நினைவுகூர்ந்தாள்; அவள் உடனே இக்கருத்தைத் தன்தோழிமார்களுக்குத் தெரிவித்தாள். பயணந் தொடங்கவேண்டியதை அவர்களுக்குக் கற்பித்துவிட்டு, ஈரநெஞ்சமுள்ள அம்மாதரார், போதுமானவரையில் நல்லெண்ணத்தொடு மீனம்பாளுக்கு உதவிபுரிந்த திகழ்கலை எதுங் கைம்மாறு பெறாமல் நிற்பதையும், அங்ஙனமே நினைவுகூர்ந்தாள். ஆகவே, அவள் ஞானம்பாள்கையில் ஒரு பொன் நாணயத்தைக்கொடுத்து, அக்கொள்ளைத்தலைவன் மனைவி கிடந்த நீரோட்டத்தின்

சரையண்டைக் காப்பிரிப்பெண்ணேடும் மலையநாட்டுப் பணிப்பெண்ணேடும் பின்சென்ற திகழ்கலைக்கு அதனைக் கொடுக்கும்படி அவளைப் போக்கினள். ஞானம்பாளும் அவ்வாறே அதனைச் செய்து முடித்து, அவ்வறிவோள் குமுதவல்லிக்கு நெஞ்சாரச் சொல்லிய நன்றி மொழிகளைத் தெரிவிக்கும்படி கடுகத் திரும்பிவந்தாள்.

மரங்களுக்கு நடுவே மறைபட்டிருந்த கூடாரத்திற்கு அருகாமையில் தங்கள் குதிரைகள் கொழும்புல் மேய்ந்துகொண்டிருத்தலை நாகநாட்டரசியும் அவள் தோழிப்பெண்களுங் கண்டார்கள். சுந்தராம்பாளும் ஞானம்பாளுங் காணமற்போன மோதிரந் தம் தலைவியினிடத்தில் திரும்பவும் வந்திருத்தலை வியப்போடுங் களிப்போடும் பார்த்தார்கள்; மீனம்பாள் என்பவள் நல்லானுக்கு மனைவியேயல்லாமல் வேறு பிறர் அல்லர் என்பதை இன்னும் மிகுந்த வியப்போடு இப்போது அவர்கள் தெரிந்துகொண்டார்கள்.

"என்ருலும், நானே வலிந்து சென்று அக்கள்வனுக்குப் பழுது செய்யமாட்டேனென்று உறுதிமொழி சொல்லி யிருக்கின்றேன்; ஆகையால், என் தோழிமார்களே, உங்கள் தலைவியைக் கட்டுப்படுத்தி யிருக்கும் ஆணையை நீங்களும் பாதுகாக்கவேண்டும்" என்று குமுதவல்லி அழுத்தமாகச் சொன்னள்.

அங்ஙனஞ் சொல்லிய கட்டளைப்படியே நடப்பதாகச் சுந்தராம்பாளும் ஞானம்பாளும் உறுதிமொழி புகன்ருர்கள்; உடனே பயணந் தொடங்கலாயிற்று. மிகவுந் திகிலான அத்துயரநிகழ்ச்சி நிகழ்ந்த இடத்தின் அருகே செல்லவேண்டுவதில்லாதபடி அந்தத் தோப்பிலுள்ள மற்ருெரு திறப்பானவழி பயணம் போவதற்கு உதவியாயிற்று; விரைவில் ஒரு பெரும்பாட்டையில் வந்து சேர்ந்தார்கள்; அப்போது அவ்வழியே போகும்படி நேர்ந்த ஒரு குடியானவன் அதுதான் நீலகிரிநகரத்திற்கு நேரான பாதை யென்றும், அந்நகரம் இருபதுகல்லுக்குமேற் சிறிது தான் தொலைவாய் இருக்குமென்றும் நாகநாட்டரசிக்கு உறுதிப்படச் சொன்னன்.

மீனம்பாளின் துயரமான முடிவை எண்ணி மிகுந்த இரக்கமுந், தனது மோதிரந் திரும்ப வந்ததற்கு மிகுந்த களிப்பும் ஆக ஒன்ருேடொன்று மாறுபட்ட பல நினைவுகளால் தன் மெல்லிய நெஞ்சங் கலக்கம் எய்தக் குமுதவல்லி தன்வழியே போயினள்.

இளமையும் அழகும் வாய்ந்த நீலலோசனனை அச்சுறுத்துங் கொள்ளைத் தலைவன் நல்லானுகக் குமுதவல்லி பிழைபட நினைந்த எண்ணத்தை மாற்றுதற்குரிய சொற்கள் எவையும் மீனம்பாள் வாயிலிருந்து வரவில்லை என்பதை இதனைக் கற்போர் நினைவில் வைக்கவேண்டும்.

பன்னிரண்டாம் அதிகாரம்

நீலகிரிநகரம்

சென்ற அதிகாரத்தின் கடைசியில் விரித்துச் சொல்லப்பட்டபடி தன் தோழிப்பெண்கள் பின்னேவரக் குமுதவல்லி பயணந்தொடங்கிய போது பிற்பகலில் இருபத்தைந்து நாழிகையாயிற்று. மலைநாட்டுத் தலை நகராகிய நீலகிரி இன்னும் இருபதுகல் தொலைவிலிருந்தது; ஆயினும், நம்முடைய வழிப்போக்கர்கள் இப்போது செல்லும் பாட்டையானது நல்லதாயிருந்தமையினாலும், மீனம்பாளின் கூடாரம் அடிக்கப்பட்டிருந்த தோப்பின்கண் ஐந்து நாழிகைக்குமேல் அவர்கள் தங்கியிருந்தபோது அவர்கள் குதிரைகள் நன்கு இளைப்பாறியிருந்தமையினாலும், அவர்கள் ஏழரை நாழிகை நேரத்தில் அவ்விருபதுகல் வழியையுங் கடந்து வந்தார்கள்; சொல்லத்தகுந்தது ஏதும் வழியில் நிகழவில்லை. நாம் பெரிதும் விரித்து உரைத்த துயரமான நிகழ்ச்சி நிகழ்ந்த இடத்தினின்று புறப்பட்ட பிறகு குமுதவல்லி தான் முதலிற் புகுந்த ஊரிலேயே தனக்குத் தக்க வழித்துணையாகப் படைக்கலம் பூண்ட ஆடவரைத் தெரிந்து ஏற்படுத்திக்கொண்டாள்; ஆனாலும், அம்மெய்காப்பாளரின் ஊழியத்தை வேண்டத்தக்கது ஏதுவும் நேரவில்லை. ஆகவே, நீலகிரி நகரத்திற்கு அண்டையிலுள்ள பேட்டைக்கு நெருங்கியவுடனே குமுதவல்லி தாராளமாகப் பரிசுகொடுத்து அவர்களைப் போகவிட்டாள்: அதன்பின்னர் அவள் சுந்தராம்பாளும் ஞானம்பாளும் மட்டுந் தன்பின்னே வர நகரத்தினுள் நுழைந்தாள்.

அங்ஙனம் அவள் அவ்விடத்திற்கு வந்து சேர்ந்தநேரஞ், சிறந்த வேனிற் காலத்தின் மாலைப் பொழுதாயிருந்தமையால் ஏழு மணி ஆகியும் இன்னும் நல்ல வெளிச்சம் இருந்தது; நாகநாட்டிலிருந்து வந்த நீண்ட பயணத்திற் பல இடைஞ்சல்களையும் பல அல்லல்களையுந் தான் உழந்த பிறகு, செவ்வனே அங்குவந்து சேர்ந்ததை நினைக்கவே அவள் நெஞ்சங் களிப்பால் துளும்பிற்று. அவள் முகத்தின்மேல் இப்போது நிறைய முக்காடு இடப்பட்டது, அதனைப் பார்த்து அவள் பாங்கிமாரும் அங்ஙனமே முக்காடிட்டுக் கொண்டனர். ஆகவே, அவளது முகத்தின் பேரழகும், சுந்தராம்பாள் ஞானம்பாள்களின் முகவெட்டும் பிறர் பார்வையிற் படாமல் மறைபட்டன. என்றாலும், அவள் நீலகிரி நகரின் சுற்றெல்லையில் நுழையுங்கால், அங்கே ஏதோ சிலவற்றைக் கேட்டுத் தெரிந்துகொண்டு தெருக்களின் ஊடே செல்லுகையிற், களங்கமற்ற அவளது உடம்பின் திருந்திய அமைப்பும், அவள் தனது குதிரைமேல் அமர்ந்திருந்த அழகிய வகையும், அதனை அவள் நடத்திய திறமும் வழிச்

செல்வர் கருத்தைக் கவராமற் போகவில்லை. அங்கே கேட்டது மனோகரர் என்னும் பெயருள்ள மலைநாட்டு வணிகர் ஒருவரின் இருப்பிடத்தைப் பற்றியதேயாம்; அவர் இருப்பிடத்தைக் கண்டுபிடித்தற்கு வேண்டிய குறிப்புகள் உடனே சொல்லப்பட்டன; ஏனென்றால், மனோகரர் செல்வமும், முதிர்ந்த அறிவும், பெருந்தன்மையும் வாய்ந்தவர்; அதனால் அவர் குடியிருந்த அந்நகரம் முழுதும் அவரை யறியாதவர் இல்லை.

குமுதவல்லி நீலகிரியின் நடு மையம் வரையிற் சென்றாள்; பெரியனவாய்ப் பார்வைக்கு அழகான மாளிகைகள் இருபக்கத்தும் வாய்ந்த மிக அகன்ற தெருக்கள் ஒன்றின் இடையே கடைசியாக வந்து நின்றாள். மனோகரர் என்னும் பணக்கார வணிகர்க்கு உரிய வீடு இதுதான் என்று அவளுக்குத் திட்டமாய்த் தெரியாது; ஆகவே, எவரிடத்து அதனைக் கேட்டறியலாம் என்று அவள் சுற்றி நோக்குகையில், அவளது வலது கைப்பக்கமாய் மிக அருகில் இருந்த ஒரு பெரிய வாயிலினுள்ளிருந்து ஓர் இளைஞன் திடீரென வந்தான்; உடனே சந்திரன் என்னும் பெயர் குமுதவல்லியின் வாயிலிருந்து வந்தது.

உண்மையிலே, வந்தவன் சந்திரன்தான். இக்கதையின் முதலதிகாரத்தில் நாம் தெரிவித்த, பதினெட்டு ஆண்டுள்ள, தனி அழகு வாய்ந்த அந்த இளைஞனே அவன். அப்போது அவன் வழிநடைக்கு ஏற்ற உடுப்பு அணிந்திருக்கக் கண்டோம். ஆனால், இப்போது அவன் அணிந்திருந்த உடையோ முன்னிலும் மிக நொய்தாயும் வளமுள்ளதாயும் இருந்தது. வானத்தின் நீலநிறமுள்ள துணியினாற் செய்யப்பட்டுக் கழுத்துவரையிற் கொக்கி மாட்டப்பட்டு அவன் உடம்போடு இறுகப் பொருந்தியிருந்த உட்சட்டையானது அவனது உருவின் மெல்லிய அமைப்பை இனிது புலப்படுத்தியது. இப்போது அவன் தலையின்மேல் ஒன்றுமில்லை; செழுமை பொருந்திய அவன் தலைமயிர்களானவை அகன்ற நெற்றியின் மேல் கொத்துக் கொத்தாய்ச் செறிந்து சுருண்டு அவன் கன்னப்பொறிகளைச் சிறிதே மூடிக்கொண்டிருந்தன. தன் இடுப்பைச் சுற்றிப் பூவேலை செய்யப்பட்ட அரைக்கச்சை அணிந்திருந்தான்; மிகவும் அழகிய உறையில் இடப்பட்டிருந்த சிறிய கொடுவாள் ஒன்று இதிலே மாட்டப்பட்டிருந்தது. இவனைப்பற்றி முதலில் விளக்கிச் சொல்லியபோது, நாம் எடுத்துக் காட்டிய இவன் கண்களில் உள்ள ஒரு வகையான சுருசுருப்பானது, குமுதவல்லியைப் பார்த்த அளவிலே, உயிர்ப்புடன் திடுக்கிட்டுக் கிளர்ந்த பளபளப்புடன் கொழுந்துவிட்டெரிந்து, மற்றைப்படி ஆண்மை யழகில் முற்றுப்பெற்று, ஆவலைத் தரத்தக்கதாய் உள்ள அவனது முகத்தின்மேல் மின்னல் ஒளியின் துளக்கம்போல் இடைவிட்டு ஒளி வீசுவதெனக் காணப்பட்டது. இல்லாவிட்டால் அவனுடைய தோற்றமானது

பார்ப்பவர்க்குத் தன்னிடத்தே நிரம்பவும் பற்றுண்டாகும்படி செய் திருக்கும்.

குமுதவல்லி முக்காடு இட்டிருந்தும் அவன் அவளைத் தெரிந்து கொண்டான். அவளது வடிவத்தின் மிகவும் நேர்த்தியான திருந்திய அமைப்பினாலும், அவளது முக்காட்டின் மடிப்புகளின் கீழ் எட்டிப் பார்ப்பதுபோற் றோன்றிய அவளது கருங் கூந்தலின் ஒரு சுருண்ட கற்றையினாலும் அவன் அவளைக் கண்டுகொண்டான். அவன் கண்கள் அங்ஙனஞ் சடுதியில் ஒருதீய ஒளியை வீசியது என்னை? அதனால் அவன் ஏதோ ஒரு மனக்கலக்கத்தாற் சடுதியிற் பற்றப்பட்டானென்பதும், அதனை அவன் தன்னுள் அடக்கமாட்டாதவனாயினனென்பதும் புலப் படுகின்றன வல்லவோ? பலகிளையாக்கிப் பின்னர் அவளைச்சுற்றி வலை போற் பின்னப்பட்ட இரண்டகமான சூழ்ச்சிகளுக்குப் பிறகு, நாகநாட் டரசி தான் சேரவேண்டிய இடத்தில் வந்து சேர்வளென அவன் எதிர் பார்க்கவில்லையோ? அல்லது எவரையோ எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்து, குதிரைக் குளம்படிகளின் ஓசை தெருவில் நின்றதைக் கேட்டுக் குமுத வல்லிக்குமாறாக வேறு ஒருவரை எதிர்ப்படும் நம்பிக்கையால் ஓடிவந் தனனோ? இவையெல்லாம் நமது கதையிற் போகப்போக விளங்கும். குமுதவல்லி வந்ததனால் இவனிடத்திற் சடுதியில் உண்டான மனக்கலக் கத்தை அவள் பாராதபடி மறைத்துவிட அவ்வளவு எளிதிலே தன்னிடத் தில் வேறொருவகையான பார்வையை வருவித்துக் கொள்ளவாவது அன்றித் தன்னை விரைவில் அமைதிப்படுத்திக் கொள்ளவாவது இளை ஞனை சந்திரன் மாட்டாதவனாயினன் என்றுகூறுதல் மட்டும் இவ் விடத்திற்குப்போதும். சந்திரனுடைய உண்மையைப்பற்றியும் நம்பகத் தைப்பற்றியுங் குமுதவல்லியின் மனத்தில் ஏற்கெனவே எழுந்த ஐயமா னது முற்றும் உறுதிப்படாவிட்டாலும் ஒருநொடியில் வலுப்படுவதா யிற்று; ஆகவே, மீனும்பாளின் வாயிலிருந்து தத்தளித்துவந்து தன் செவியிற்பட்டது சந்திரனுடைய பெயரே என்றும், ஆகையால் தான் விழிப்பாக இருக்கவேண்டியது சந்திரனிடத்திலேயே என்றுங் குமுத வல்லி பெரும்பாலும் உறுதிகொண்டாள்.

குமுதவல்லி தான் அகப்பட்டுமீண்ட இடர்களால் தான் மிகுந்த விழிப்போடும் முன்னறிவோடும் இருக்கவேண்டுங் கட்டாயத்தைக்கற்றுக் கொண்டாள்; தனது ஐயுறவிற்குச் சந்திரன் இடமாயிருக்கிறான் என் பதைக்காட்டாமலிருக்க அவள் தீர்மானித்துக்கொண்டாள்; ஏனெனில், அது தெரிந்தால் அவன் மிகவும் விழித்தவனாகித் தனது சூழ்ச்சி எதுவா யிருப்பினும் அதனைக் கண்டுபிடித்தற்கு இயலாத நிரம்பவும் அருமை யான மறைபொருளாய் அதனை அவன் மூடிவைப்பனென அஞ்சினாள். அதுவல்லாமலும், குமுதவல்லியின் இரக்க நெஞ்சமானது தன்னை

யொத்த ஒருயிரினிடத்து ஆன்றகாரணங்கள் இன்றித் தப்பெண்ணங் கொள்ளப்புகுதலைத் தடுத்தது; அதுவேயுமன்றிச், சந்திரனுக்குத் தலைவரான மனோகரர் தனக்கு உற்றநண்பராகவுங் கூடுமென நினைக்கலானாள். ஆகவே, தான் நீலகிரிநகரில் இருக்கும்வரையில் அந்தப்பணக்கார வணிகரின் வீட்டின்கண் அச்சமின்றிச் செவ்வையாயிருக்கலாமென்று கருதினாள்; இன்னும் வேண்டுமானால், சந்திரன் ஊழியம்புரியுந் தலைவரிடத்திற் சந்திரனின் உண்மையைப்பற்றி அவள் தான் ஐயுறவுகொள்ளுதலையும் எளிதிலே சொல்லக்கூடுமென்று எண்ணினாள்.

இத்தகைய எண்ணங்களினாலே குமுதவல்லி உந்தப்பட்டு, உயர்ந்த இடத்தில் தொழும்பனாயிருக்கும் ஓர் இளைஞனிடத்தில் மிகவும் உயர்ந்த நிலையில் உள்ள ஒருபெருமாட்டி எவ்வளவுக்கு முகங்கொடுத்து இன்சொற் பேசலாமோ அவ்வளவுக்குச் சந்திரனிடத்திற் பேச இசைவு கொண்டாள்; பிறகு அவன் தன்நிலைக்கு வந்து அமைதிபெற்றவுடனே மிகவுந் தாழ்மையொடு தன்னை வணங்கவே, அவள் மகிழ்ந்தகுரலிற், 'சந்திரா, கடைசியாக யான் செவ்வனே இங்கு வந்துசேர்ந்தேன் பார்த்தனையா?'' என்று மொழிந்தாள்.

இதற்குள் தனதுமுகத்தை முழுதும் அமைதிப்படுத்திக்கொண்டவனான சந்திரன் குமுதவல்லியைநோக்கிப், "பெருமாட்டி, தாங்கள் இப்படிச் சொல்வதற்குக் குறிப்பான காரணம் ஏதும் இல்லையென்றே நம்புகின்றேன்.'' என்று கூறிக்கொண்டே, பெரியவாயிலின்கீழ்த், தாம் திருப்பிநுழைவித்த குதிரையினின்றும் அவ்வம்மையார் இறங்குதற்கு உதவிசெய்தான்.

''சில சிறிய இடர்களை வழியில் அடைந்தேன்; என்றாலுங் கடந்துபோன அவைகளை இப்போது நினைப்பதிற் பயனில்லை.'' என்று குமுதவல்லி மொழிந்தாள்.

என்று இங்ஙனம் விடைபகருகையிலேயே குமுதவல்லி தனது முக்காட்டை அப்புறம் எடுத்துவிட்டுச் சந்திரன்முகத்தைக் கள்ளமாய் ஒருபார்வை பார்த்தாள்; ஆனாலும், அவள் தனதுமனத்திலிருக்கும் ஐயத்தை உறுதிப்படுத்தத்தக்கது ஏதும் அவனது பார்வையில் தோன்றவில்லை. அப்பெரிய வாயிலின்உள்ளே இருபுறத்தும் இருந்த வீட்டுவாயில்களின் உள்ளிருந்து ஆணும்பெண்ணுமாகிய ஊழியக்காரர் பலர் வெளியேவந்தனர்; சந்திரனோ அவ்விளையநங்கையும் அவள்தன் தோழிமாரும் உள்ளே புகும்படி தான் பணிவுடன் அப்பால் விலகிநின்றான். அவ்வீட்டின் ஊழியக்காரர்க்குத் தலைவியென்று காணப்பட்ட ஒரு முதுமைமிக்க பெண்பிள்ளை, குமுதவல்லியை வரவேற்க முற்பட்டு வந்தாள்; வந்து, "பெருமாட்டி, என் தலைவர் இல்லத்திற்கு உங்கள்வரவு நன்றாகுக!'' என்று மொழிந்தாள்.

நாகநாட்டரசி தகுதியான இன்சொற்களால் மறுமொழிகூறினள். பிறகு அகன்ற படிக்கட்டுகளின்வழியே ஏறி மிகவும் அழகாக ஒழுங்கு படுத்தப்பட்டுள்ள அறைகளின் வரிசைக்கு அவ்வம்மையால் அழைத்துக் கொண்டுபோய் விடப்பட்டாள்.

"இந்த அறைகள் தாங்கள் இருப்பதற்காகவே ஒழுங்கு செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. செல்வத்திற் சிறந்தவரும் விருந்தோம்பும் இயல்பினருமான என் தலைவர் மனோகரர் ஒரு முடையான காரியத்தின்பொருட்டு இரண்டொருநாளைக்கு இங்கே இருக்கக்கூடாதவரானார்: ஆயினும், அவர் வெளியேபோகும்போது, தாங்கள் இதனைத் தங்கள் வீடாகவே எண்ணி வேண்டியவெல்லாஞ் செய்துகொள்ளும்படி கற்பித்துப்போனார்." என்று அம்முதியோள் கூறினாள்.

குமுதவல்லி விரைவில்மறைந்த ஏமாற்றப் பார்வையோடு, "அருமையுள்ள மனோகரர் இங்கில்லாமைகேட்டு வருந்துகின்றேன்; என்றாலும், அவர் என்பொருட்டு இவ்வளவு அன்புகாட்டினமைக்கும், அவர் சொல்லியபடிநடத்தும் உனது அன்பானதன்மைக்கும் நன்றிபாராட்டுகின்றேன்."

"பெருமாட்டி, தங்கள்விருப்பஞ் சிறிதாயிருந்தாலும், அதனை முன்னரே தெரிந்துகொள்வதுந் தங்கள் கட்டளைகளை நிறைவேற்றி வைப்பதும் எனக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சியைத் தருவனவாகும். இது, தாங்கள் தங்கள் நாட்டின்கண் மேன்மையுடன் வாழ்பவர்களென்று மாட்சிமைபொருந்திய எந்தலைவர் சொன்னதனால் மட்டுமன்று; தங்கள் இளமையும் அழகுந் தங்களை நெருங்கப்பெற்றவர் எல்லார்க்குந் தங்களிடத்து இயற்கையாகவே பற்றுண்டாகும்படி செய்வதனாலேயாம். தங்கள் பாங்கிமாரே தங்களுடன் இருக்கவேண்டுமோ? அன்றி இவ்வீட்டிலுள்ளவர்களும் அவர்களுடன் சேர்ந்திருக்கவேண்டுமோ? அதனை அருளிச்செய்யுங்கள்." என்று அம்முதியவள் கேட்டாள்.

"என்னுடைய தோழிப்பெண்களே எப்போதும் என்பக்கத்திலிருக்கவேண்டும்; உன் தலைவர் வரும்வரையில் இயன்றமட்டும் யாங்கள் தனித்திருக்கவேண்டும்; இதுதான் என்மனத்திற்கு இசைந்தது." என்று குமுதவல்லி அதற்கு எதிர்மொழி கூறினாள்.

அதற்கு அம்முதியோள், "அப்படியே யாகட்டும், பெருமாட்டி. இந்தமாளிகையின் முதன்மையானவாயிலுக்குச் செல்லும் படிக்கட்டைத் தாங்கள் முன்னமே தெரிந்திருக்கிறீர்கள்; ஆகவே, தாங்கள் நகரத்தினுள்ளே நடந்துசெல்ல எண்ணப்பட்டால், வெளியே போவதற்குரிய வழியை நீங்கள் அறிவீர்கள். இந்தவரிசையின் கடைசியிலுள்ள அதோ அந்த அறையிலே, கீழுள்ள தோட்டத்திற்குச்செல்லும் மறைவானபடிக் கட்டுக்கு நுழைவாயில் இருக்கிறது; அந்தத்தோட்டத்திலே பெருமாட்டி,

பிறரால் உற்றுப்பார்க்சப்படும் அச்சம் இன்றி எந்தநேரத்திலுந் தாங்கள் உலாவலாம். அந்தத் தோட்டத்திலிருந்துங்கூட நகரத்திற்குப்போக ஒரு வாயிலிருக்கிறது; அந்த மறைவானவாசற்கதவின் திறவுகோல் யான் சற்றுமுன் குறிப்பிட்ட அறையினுள் இருக்கின்றது. சில நாள் தாங்கள் தங்கவேண்டியிருப்பதுந், தாங்கள் இருக்கும் வரையிற் கூடியமட்டும் அது தங்களுக்கு இசைவாகவும் இனிதாகவுஞ் செய்யப்படவேண்டியதுமான இவ்விடத்திலுள்ள ஏற்பாடுகளையும் நிலைமைகளையுந் தாங்கள் உடனே தெரிந்துகொள்ளும் பொருட்டாகவே இவைகளை யெல்லாம் நான் சொல்லலானேன்.'' என்று இயம்பினள்.

அவள்காட்டிய அன்பின் பலவகைகளுக்காகவுங் குமுதவல்லி அம் முதியோளுக்கு நன்றியறிதல் கூறினள்; அதன்பின் அம்முதியோள் அவர்களை விட்டுப்போயினள்.

குமுதவல்லி முதன்முதல் தன் அறைகளைப்போய்த் தேர்ந்து பார்த்தாள். அவ்வரிசையில் நான்கறைகள் இருந்தன; முதலிலுள்ளது சொல்லாடுமிடம், அதனையடுத்த இரண்டும் படுக்கையறைகள், கடைசியிலுள்ளது குளியலுக்கும் உடுத்திக்கொள்ளுதற்குந் தகுதியாக்கப்பட்டதாகும். அங்கிருந்த தட்டுமுட்டுகளெல்லாம் விலையுயர்ந்தனவாயும் நேர்த்தியாயும் இருந்தன: பொதுவான தளவாடங்களுங்கூடச் செலவேறப்பெற்றனவாயும் விலைமிகப்பெற்றனவாயும் இருந்தன. இப்போது தனது வருகையால் மலைநாட்டு வணிகரின் மாளிகைக்குப் பெருமையினை உண்டுபண்ணும் புகழ்பெற்ற அழகிய நங்கையின் வசதிக்கு வேண்டுவதொன்றுங் குறைவுபடவில்லை. குமுதவல்லி உடனே நீராடுவாளானள்; பலநாள் நெடுவழி வந்ததற்குப் பிறகு—முதலாக இன்றைக்குப் புழுதிமிக்க பாட்டைநெடுக வந்த களைப்பான பயணத்தின் பின்னர் அம்முழுக்கு மிகவும் இளைப்பாற்றுவதாயிருந்தது. அவள் தன்றோழிமாரோடும் இருக்கும் அறைக்குத் திரும்பி வந்ததும், நேர்த்தியான உணவு கொண்டுவந்து மேசைமேற் பரப்பி வைக்கப்பட்டிருந்தது. இன்னும் ஏதேனும் வேண்டியிருந்தால் அதனைக் கொண்டுவருவோரை அழைக்குங் கருவியாக ஒரு சிறிய வெள்ளி மணியொன்றுங் கைக்கருகே அம்மேசைமேல் இருந்தது. சுவைபல வாய்ந்த திறமான மெல்லியஉணவுப்பொருள்கள் மிக ஆழ்ந்த அறிவோடு அடுத்தடுத்து வைக்கப்பட்டிருந்தமையாலும், வாயூறச்செய்யும் பழவகைகளோடும் இளைப்பாற்றுவிக்கும் பருகுநீர்களோடும் உணவிற்குரிய ஒவ்வொன்றும் மிகுந்த கருத்தோடும் அமைக்கப்பட்டிருந்தமையாலுஞ் சுவையை மிகக் கருதிப்பார்ப்பவர்க்குங் குறைசொல்லத்தக்கது ஏதுமேயில்லை. மேசையண்டை தன்னொடு கூட இருக்கும்படி குமுதவல்லி தன்றோழிமார்க்குக் கற்பித்தாள்; அவர்கள் தமக்கெதிரிலிருந்த மெல்லியதின்பண்டங்களை எடுத்து அருந்தினர்கள். மனோகரர் ஊரில்

இல்லாத செய்திமட்டுங் கலவாவிட்டால், தான்சேரவேண்டிய இடத்திற்குச் செவ்வனேவந்து சேர்ந்ததைப்பற்றியுந், தனதுமோதிரந் தன்னிடந் திரும்ப வந்து பொருந்தியதைப்பற்றியுங் குமுதவல்லி முழுதும் மன அமைதி பெற்றிருப்பள்; ஏனென்ருல், தனக்குரிய நாகநாட்டிலிருந்து மலைநாட்டின் தலைநகராகிய நீலகிரிக்கு, அயர்ச்சியினையும் இடரினையுந் தரும் நீண்ட வழிச்செலவினைத் தான் செய்யும்படி தூண்டப்பட்டது எதுக்காகவென்று தெரிந்துகொள்ள அவள் இயல்பாகவே ஆவலுற்றுக் கவன்ருள். மேலுஞ், சிலநாழிகைநேரங்களுக்குமுன்னே நேர்ந்த அல்லல்களை நினைக்கவே அவள் துயரம் அடையாதிருக்கக்கூடவில்லை; இன்னும், அத்துணை இளமையும் அழகும் அறிவும் வாய்ந்த நீலலோசனன், அவள் தான் நினைத்துக்கொண்டபடி அவ்வளவு பெருங்குற்றம் உடையவனுனதைத் துயரத்தோடும் எண்ணி வருந்திஞள்.

சாப்பாடு முடிந்ததுங், குமுதவல்லியின் வசதிக்காகச்செய்தமைக்கப்பட்ட பலவகை ஏற்பாடுகளும் அவளுக்கு இசைவாக இருந்தனவாவென்று தெரிந்துகொள்ளும்பொருட்டு அவ்வீட்டுக்கார முதியோள் அவர்கள்முன்னே வந்தாள்; அவர்கள் அவற்றின் இசைவினை மனமார மகிழ்ந்துரைப்பவே அவ்வம்மை போய்விட்டாள். அவ்வறைவரிசைகளின் வெளிக்கதவுகள் உடனே தாழிடப்பட்டன; குமுதவல்லியும் அவள் பாங்கிமாருந் துயில்கொள்ளப் போயினர்.

தடையின்றி அவர்கள் திளைத்த துயிலானது இனிதாகி அயர்வு தீர்ப்பதாயிற்று; விடியற்காலத்தில் அவர்கள் உறக்கம் நீங்கி எழுந்தபோது, இடர்மிகுந்த அவ்வழிப்பயணத்தின் பின்னர்ப் பாதுகாவல் அமைந்த புகலிடந் தமக்குவாய்த்ததைப்பற்றித் தமக்குள் மகிழ்ந்து பேசிக்கொண்டார்கள். வெளிக்கதவுகள் திறக்கப்பட்டவுடனே வீற்றிருக்கும் அறையுள் ஏவற்காரப்பெண்கள் ஒருவரிசையாகவந்து மேசைமேல் நேர்த்தியான சிற்றுணுக்களைப்பரப்பினர்; சாப்பாடு முடிந்தவுடனே குமுதவல்லி நல்ல காற்று வீசுவதற்காகத் தோட்டத்தினுள் இறங்கக் கருதிஞள். அம்முதியோள் சொல்லியபடியே, மறைவான ஒருபடிக்கட்டுக் குளியலறையிலிருந்து கீழேயுள்ள அகன்ற பூந்தோட்டத்திற்குச்சென்றது; அப்பூந்தோட்டத்தின் ஒருபக்க ஓரத்திற் சரக்கறைகளும் மாளிகையுஞ் சேர்ந்த நீண்ட ஒரு கட்டிடவரிசையும், மற்றமூன்றுபக்க ஓரங்களிலும் உயர்ந்த சுவர்களும் இருந்தன. மலர்ப்பாத்திகளும், பசுங்கொடிபடர்ந்த நிழலுள்ள வாயில்களுங், கொடிப்பந்தர்களும், நீரூற்றுகளும் உள்ளனவாக அத்தோட்டம் அழகாகப் பண்படுத்தப்பட்டிருந்தது; கடைக்கோடியிலுள்ள சுவரிலே அவ்வம்மையாற் குறிப்பிக்கப்பட்டதும் நகரத்தின் ஒருதெருவுக்கு வழியாயுள்ளதும் ஆன மறைந்த நுழைவாயிலொன்று இருந்தது. முதலில் தாம் வந்துசேர்ந்தபோது, தெருப்பக்கத்தேயுள்ள பகுதியைமட்டும்

பார்த்து, அவை சிற்றளவினவென்று உறுதிப்படாமல் மதித்திருந்த குமுதவல்லியும் அவள் தோழிமார்களும் இப்போது மனோகரரின் கட்டிடங்களுடைய பேரளவினைக்கண்டு பெரிதும் வியப்புற்றார்கள். இப்போது அவர்கள் அக்கட்டிடங்களின் தன்மையையுஞ் சாளரங்களின் அடுக்குகளையுங் கண்டு, அப்பெரியமாளிகையின் பெரும்பகுதி, செல்வத்திற்சிறந்த மனோகரர் தம்முடைய சரக்குகளை வைத்திருக்கும் பண்ட அறைகளை உடையதாகுமென்று சொல்லக்கூடியதாயிருந்தது.

சில நாழிகைநேரங் குமுதவல்லியும் அவள் பாங்கிமாரும் அத்தோட்டத்தில் தங்கியிருந்தனர்; அழையாமல் வருவார் எவரும் அங்கில்லாமையால், நாகநாட்டின்கட் குமுதவல்லியின் மாளிகையை அடுத்துள்ள இன்ப இளங்காக்களில் இருப்பதுபோல் அவர்கள் ஒருசிறிதும் அச்சமுந் தடையுமின்றி யிருக்கப்பெற்றதனை உணர்ந்தார்கள். திரும்பவும் அவர்கள் வீட்டினுட் புகுந்தபோது, மறபடியும் மேசைமேல் உணவு கொண்டு வந்து வைக்கப்பட்டிருந்தது; அம்முதியோள் தனக்கெதிரே வரக்கண்டதுங் குமுதவல்லி மனோகரர் திரும்பிவந்தனரா என்று வினவினாள். அவ்வம்மை அவர் வரவில்லையென்று விடைபகர்ந்து, ஆயினும், அவர் நாளைக்கு நீலகிரி வருவதாக உறுதிமொழி புகன்று செய்தி விடுத்திருக்கிறார் என்றுரைத்தாள். தான் நாகநாட்டிலிருந்து அழைக்கப்பட்டதன் காரணத்தைப்பற்றிய ஐயுறவும் ஆவலும் விரைவில் நிறைவேறும் என்றெண்ணிக் குமுதவல்லி இச்செய்தியால் மனஅமைதி பெற்றாள்.

மாலையில் ஐந்துநாழிகை ஆயிருக்கும்; குமுதவல்லி மறுபடியுந் தன் றோழிமாருடன் தோட்டத்தில் உலவியிருந்து வீட்டுக்குள் திரும்பிவந்தாள். அந்நேரத்தில் வீற்றிருக்கும் அறையில் அம்முதியோள்வந்து,

"பெருமாட்டி, தாங்கள் மனம் உவந்தால் ஒருபெண்பிள்ளை தங்களைக் காணவிரும்புகிறாள்." என்று கூறினாள்.

"எந்தப்பெண்பிள்ளை? நீலகிரியில் இந்த இல்லத்திற்குப் புறத்தே எனக்குப் பழக்கமுள்ளவர்கள் எவரும் இல்லையே." என்று நாகநாட்டரசி கேட்டனள்.

"பெருமாட்டி, திகழ்கலை என்னும் பெயரை மொழிந்தால் தன்னைப் பார்ப்பதற்கு நீங்கள் ஐயுறமாட்டீர்கள் என்று அவள் சொல்லுகிறாள்." என்று அம்முதியோள் விடைகூறினாள்.

"ஆ, திகழ்கலையா!" என்று வியந்துகூறிக், குமுதவல்லி ஒருநொடியில் முன்னாள் நடந்த இடரிற் றொடர்புற்ற அறிவோளை நினைவுகூர்ந்து, "ஆம், நான் அவளைப் பார்க்கிறேன்; அவளை வரவிடு." என மொழிந்தாள்.

அம்முதியவள் அங்ஙனமேபோய்ச் சிறிதுநேரத்தில் திகழ்கலையைக் குமுதவல்லியின் எதிரே அழைத்துவந்தாள். அவ்வறிவோள் முந்திய நாளில் உடுத்தியிருந்தபடியே இருந்தனள்: ஆனால் இந்நேரத்தில் அவள்

கையில் மருந்துகளும் உறைமருந்துகளும் அடங்கிய பெட்டியைக் கொண்டுவரவில்லை. அவள் தான் அணிந்திருந்த முக்காட்டைப் பின்னே வாங்கியதும் அவள் முகத்தில் ஒரு துயரக்குறிப்புத் தோன்றியது; அவள் மீனும்பாளைப்பற்றிப் பேசவே வந்தனளென்று குமுதவல்லி இயற்கையாக நினைந்தாள். திகழ்கலை மிகுந்த பணிவோடும் நம்தலைவியை வாழ்த்தி, "அழகிய நங்கையே தாங்கள் இத்தனை சுருக்கில் என்னைக் காண நினைத்திருக்கமாட்டீர்கள்." என்று புகன்றாள்.

"என்னகாரியமாய் இங்கேவந்தாய்? என்னை இந்த இடத்திற் காண்பதென்பதை நீ எங்ஙனந் தெரிந்துகொண்டாய்?" என்று நாகநாட்டரசி வினவினள்.

இரண்டாவதுகேட்ட கேள்வியை மெல்ல நழுவவிட்டுப், "பெருமாட்டி, புனிதமான புண்ணிய காரியத்தின்பொருட்டு யான் வந்திருக்கிறேன். யான் புத்தமதத்தைச் சேர்ந்தவளாயினும், மலையநாட்டார்க்குரிய கொள்கைகளில் எனக்கு உடன்பாடு இல்லையாயினும், மலையநாட்டார்க்குரிய கொள்கைகளிற் பெரும்பாலன பேதைமையின் பான்மையென எனக்குத் தென்பட்டனவாயினும் எல்லாச் சமயக்கொள்கைகளிலும் எனக்குப் போதுமான நன்குமதிப்பு இருக்கின்றது; அதனாலேயே இந்தத்தடவை தங்களுக்குத் தூதாகவரும்படி தூண்டப்பட்டேன்." என்று திகழ்கலை விடைகூறினள்.

குமுதவல்லி மறைபொருளான இச்சொற்களைக்கேட்டு வியப்பெய்தினவளாய், "நீ சொல்லுவதன் கருத்து யாது திகழ்கலை? எவரிடத்திருந்து தூதாகவருகின்றனை?" என்று கேட்டாள்.

"இறந்தவரிடத்திருந்து தூதாய் வருகின்றேன்!" என்று வெருக்கொள்ளத்தக்க விடைபகர்ந்தாள்.

குமுதவல்லியின்முகம் வெளிறினது. ஏனெனின், அம்மறுமொழியில் அச்சமுந் திகிலுங் கொள்ளத்தக்கது ஏதோ இருந்தது; ஆனாலும், அதற்கு உருவகப்பொருள் வேறிருக்கவேண்டுமென விரைவிற்கருதினவளாய்த், "திகழ்கலை, என்னிடத்தில் ஒட்டிலாவது உருவகத்திலாவது பேசாதிருக்கும்படி உன்னைக் கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்; இயன்றமட்டும் நீ சொல்லவேண்டியதைத் தெளிவாக விளக்கிச்சொல்." என்று கூறினள்.

"யான் இறந்தவர்களிடமிருந்து நேரே வராவிட்டாலும்" என்று திரும்பவுந்தொடர்ந்து, "இறந்தவர்கள்பொருட்டாக யான் வந்திருக்கிறேன். அதனால் யான் இறந்தவர்களிடமிருந்து உண்மையாக வந்த தூதியே. உயிரோடிருப்பவர் தமது பேதைமையால் இறந்தவர்கள்மேல் ஏற்றிச்சொல்லும் ஆவிக்குக் கீழ்ப்படிந்து யான் தூதாக வந்திருக்கிறேன்!" என்று உரைத்துத், தன் கண்களைக் குமுதவல்லிமேல்வைத்து

ஊடுருவப்பார்த்துக்கூறுவாள்: "பெருமாட்டி, கள்வர்தலைவனான நல்லா னுக்கு நல்வினையற்ற மனைவியாய் இறந்துபோன மீனும்பாள் தங்களுக் குப் பகைவரான சிலரோடு கட்டுமானமாய்ச்சேர்ந்து சூழ்ச்சிசெய்தாள்; அவள் இறக்குந்தறுவாயில் அவளது தலையைத் தங்கள்மார்பில் அணைத் துக்கொள்ளும்படி புத்தர் தங்களை அவள் செல்லும்வழியிற் செலுத்தின அதேநேரத்தில், அவள் உங்களுக்கு ஒரு பொல்லாங்கு இழைக்கக் கருத் தற்றிருந்தாள். அவளுடைய ஏவற்காரிகள் வாயிலிருந்து யான் பலவற் றைக் கேட்டுணர்ந்தேன்."

"நல்வினையற்ற மீனும்பாள் என்னிடத்தில் தீய எண்ணங்கள் வைத்திருந்தனளாயின், யான் அவளை மன்னித்து விட்டேனே! ஓ! என் நெஞ்சார யான் அவளை மன்னித்துவிட்டேனே!" என்று குமுதவல்லி இடைப்புகுந்து கூறினள்.

"பெருமாட்டி, நீங்கள் அவளோடு தனிமையாக விடப்பட்டபோது, யானும் அவள் தோழிமார் இருவருஞ் சிறிது சேய்மையிற் போயிருந்த போது, நீங்கள் அவள்மேற் குனிந்திருந்த வகையினாலும் உங்கள் பார் வையினாலும் உங்கள் பயில்களினாலும் உங்கள் முகத்தை அவள் ஏறிட்டு நோக்கியதனாலுந் தாங்கள் அவளை மன்னித்ததைை உறுதிப்படுத்திக் கொண்டிருந்தீர்களென்று யான் தீர்மானஞ் செய்யக்கூடியதாயிருந்தது. இந்தக்காரணம் பற்றியே யான் இப்போது இங்கிருக்கின்றேன். இந்தக் காரணம் பற்றியே தங்களுக்குரிய இனத்தவர்களும் அவர்களுக்கு இன மானவர்களும் எண்ணுகிறபடி அந்த மன்னிப்பைப் பின்னும் உறுதிப் படுத்தும்படி தங்களை ஆணையிட்டுக் கேட்டுக்கொள்ளப் போகிறேன். பெருமாட்டி, இறந்துபோகும் ஒருவருக்குச் சொல்லிய மன்னிப்பு இறந்துபோன அவரது பிணத்தின் பக்கத்தேயிருந்து மேலும் மிகுந்த தூயதன்மையுடனும் அடக்க ஒடுக்கத்துடனுந் திரும்பவும் வற்புறுத்தப் பட்டாலல்லாமல் அது பயன்படுவதில்லை யென்னும் ஒரு நம்பிக்கை உங்கள் நாட்டில், உங்கள் சொந்த நாகநாட்டில் இருக்கின்றதன்றோ?" என்று திகழ்கலை மறுமொழி கூறினள்.

திகழ்கலை இப்பேச்சின் கடைசிப்பாகத்தைச் சொல்லியபோது குமுதவல்லியின் முகம் வணக்கமும் அடக்கஒடுக்கக்குறிப்பும் உடைய தாயிற்று; இச்சொற்களை அங்ஙனமே ஆவலுடன் உற்றுக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த சுந்தராம்பாளும் மீனும்பாளுந் தம்முடைய தலைவி இப் போது தன் முகத்திற் காட்டிய குறிப்பைப் போலவே தமக்குள்ளுங் காட்டிக்கொண்டார்கள்.

தன்னுடைய சமயக்கல்விகளின் இடையே இத்தகைய ஓர் ஆழ்ந்த நம்பிக்கையுடையவளான குமுதவல்லி இப்போது தானும் அதன்வயப் பட்டவளாகி மெல்லிய குரலில், "மேற்கணவாய் மலைப்பக்கத்திலுள்ள

வர் அத்தனைபெயர்க்கும் மெய்யாக அந்நம்பிக்கை உண்டுதான்; ஆகவே, திகழ்கலை, நீ இப்போது எண்ணிக் கொண்டிருப்ப தின்னதென ஒரு சிறிதுணர்கின்றேன்.'' என்று மொழிந்தாள்.

அதனைத்தொடர்ந்து திகழ்கலைகூறுவாள், நல்வினையற்ற மீனும்பாள் விட்டுப்போன இரண்டு ஏவற்காரிகளான மலையநாட்டுப் பணிப்பெண்ணுங் காப்பிரி மாதுந் தம் அன்புள்ள தலைவியின் பிணத்தை நீலகிரிக்கு எடுத்துவந்திருக்கிறார்கள்; இறந்துபோகுந் தறுவாயில் உயிரோடிருந்த பெண்மகளின் அருகிலிருந்து நீங்கள் சொல்லிய மன்னிப்பு உறுதிமொழியை மறுபடியும் பிணத்தின் பக்கத்தில் வந்து சொல்லும்படி தங்களிடம்போய்த் தங்களைக் கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொள்ளுமாறு என்னை வேண்டினவள் அந்த மலையநாட்டுப் பணிப்பெண்ணேதான். எதன் பொருட்டுத் தங்கள் முன்னிலையில் யான் வந்திருக்கிறேனோ அந்தப் புதுமையான நம்பிக்கை எவ்வளவு நீண்டு செல்லக்கூடுமென்பதைப், பெருமாட்டி, என்னைவிடத் தாங்கள் நன்றாய் அறிவீர்கள். இறந்துபோன மீனும்பாள் தங்களுக்கு எவ்வளவு தீங்கிழைத்தாலும், அல்லது இழைக்க நினைந்திருந்தாலும், அவற்றிற்காகத் தாங்கள் மொழிந்த மன்னிப்பு மொழிகள், உயிரற்ற அவள் பிணத்தருகேயிருந்து வணக்கவொடுக்கத்துடன் திரும்பவுஞ் சொல்லப்பட்டால் அல்லாமல் அவை அவளுயிர்க்கு அமைதியைத் தரப் போதுவன ஆகா என்று எனக்குத் தெரிவிக்கப்பட்டது.''

குமுதவல்லி ஆழ்ந்து நினைப்பாளானாள். அவள் தோழிமார் இருவருமோ தம் இளைய தலைவியின் முகத்தைத் திகிலோடும் ஐயுறவோடும் நோக்கிக்கொண்டிருந்தனர்.

கடைசியாகக் குமுதவல்லி திகழ்கலையின் முகத்தை ஏறிட்டுப்பார்த்துக், ''கள்வர் தலைவனான நல்லானின் நல்வினையற்ற மனையாளது பிணம் எங்கே கிடக்கின்றது?'' என்று வினவினாள்.

''பெருமாட்டி, இங்கிருந்து நெடுந்தொலைவிலில்லை.'' என்று மறுமொழி தந்து, ''அதோ அப்பக்கமாய் மூன்று அல்லது நான்கு தெருக்களுக்கு அப்பால்தான்'' என்று அவ்வறிவோள் அவ்வீட்டின் பிற்பகுதியை நோக்கிச் சுட்டிக் காட்டினாள்.

மறுபடியுங் குமுதவல்லி நினைப்பாளானாள்; மறுபடியும் அவள் பாங்கிமாரின் கண்கள் கவல்கொண்ட ஐயுறவோடும் அவள்மேற் பதிந்தன.

நெடுநேரம் பேசாமலிருந்த பிறகு, குமுதவல்லி திரும்பவும் வாயைத் திறந்து, ''நீ கேட்டுக்கொண்டபடி நடப்பதற்கு என்னுள்ளம் என்னைத் தூண்டுகின்றது. நீ பேசிக்கொண்டிருந்த நம்பிக்கையில் உண்மையிருக்கிறதென்று யான் மெய்யாகவே கற்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றேன்.'' என்றுரைத்துப் பின்னும் அவ்விரக்கநெஞ்சம் வாய்ந்த இளைய நங்கை, ஓ!

இறந்துபோன அவ்வுயிர்க்கு அமைதியைத் தரத்தக்கதெதனையும் யான் முழுவிருப்பத்தொடு செய்வேன்! ஆனாலும், இஃது என்னைப் பிடிப்பதற்கு விரித்த வலைஅன்றென்று யான் மனங்கொள்வதெப்படி? யான் இங்ஙனம் விட்டுச் சொல்வதற்காகத், திகழ்கலை, நீ என்மேற் குற்றஞ் சொல்லுதல் கூடாது. தீய எண்ணஞ் சிறிதும் இல்லாமலிருக்கக்கூடிய ஒருவர்மேல் யான் இங்ஙனம் ஐயுறுதல் பற்றி நீ என்மேற் குற்றஞ் சொல்லுதல் கூடாது. உன்னுடைய நோக்கம் நல்லது கருதியதாகவேயிருக்கலாம்—யானும் அஃது அப்படித்தான் என்று நம்புகிறேன்—என்றாலும், நீ அறியாமலும் உனது கண்சாடை இல்லாமலும் நீ பிறர் கைக்குக் கருவியாக்கப்பட்டிருக்கலாமே.''

அதுகேட்ட திகழ்கலை ஒடுக்கவணக்கம் மிக்க குரலிற் பெரிதும் உண்மைதோன்றக் கூறுவாள்: ''பெருமாட்டி யான் புனிதமாக நினைந்தவையெல்லாம் அறியப், புத்தரும் அவர் சாரணரும் அறிய ஆணையிட்டுக் கூறுகிறேன்; யான் உங்களுக்குப் பொய்கூறுவேனானல் இறந்துபோன என் பெற்றோரைப் பிழைத்தேனவேன்; ஆதலால், அவர்கள் அறிய, இவ்வமயம் யானாவது மற்றையோராவது உங்களிடத்து ஒரு சிறிதுந் தீய எண்ணம் வைத்திலேம் என்று ஆணையிட்டுக் கூறுகின்றேன். உங்கள் செழுங்கூந்தலில் ஒரு மயிரேனுந் தீங்குற யான் காண்பேன் அல்லேன்! ஏழை அறிவாட்டியிடம் நீங்கள் அன்பொடு பேசினீர்களன்றோ? அலைந்து திரியுந் திகழ்கலையை நுங்கள் புன்சிரிப்புகளால் நீங்கள் ஊக்கப்படுத்தினீர்களன்றோ? தானே பெருமைபாராட்டிப் பேசிய அவளது திறமை தவறிப்போன அந்நேரத்தில் அவளைத் தாங்கள் அருவருத்துத் தள்ள வேண்டுவதாயிருக்க, அப்போதும் அவளுக்குத் தாங்கள் பொற்பணங் கொடுத்தீர்களன்றோ? அதுவன்றியும், பெருமாட்டி, உங்களுக்குத் தீது செய்யக் கனவில் எண்ணுவதாயினும் அது வானுலகத்துள்ள ஒரு கந்தருவமாதினொடு சண்டையிடுதலையே ஒக்கும்!''

திகழ்கலையின் பார்வையிலும் அவள் நடந்துகொண்டவகையிலுங் களங்கமின்மை காணப்பட்டது; அதனல் அவள்பேசிய சொற்களும் அத்தன்மையுடையனவாகவே யிருந்தன; குமுதவல்லி மறுபடியுஞ் சிறிது நேரம் எண்ணமிட்டுக்கொண் டிருந்தபின், தன் இருக்கையினின்றும் எழுந்து, ''யான் உன்னுடன்வருகிறேன்.'' என்று மொழிந்தாள்.

''பெருமாட்டி—அன்பிற்சிறந்த பெருமாட்டி!'' என்று சுந்தராம்பாள் சொல்லிக்கொண்டே தன் தலைவியின் காலடிகளில் வீழ்ந்து, ''கொடும்புலிவாழுங் குகைக்குள் தாங்கள் செல்லாதிருக்கும்படி தங்களைக் கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்!'' என்று மொழிந்தாள்.

அங்ஙனமே துன்புற்றுத் திகில்கொண்ட ஞானம்பாளும் மண்டிக்காலிட்டுத் ''தூயவான எல்லாப்பொருள்களுஞ் சான்றாகப், பெருமாட்டி,

தாங்கள் இங்கேயே யிருக்கும்படி வேண்டிக் கொள்கின்றேன்! அலைந்து திரியும் ஒரு பௌத்தப் பெண்பிள்ளை தனக்கு உடம்பாடில்லாத சைவ சமயக் கொள்கைக்குரிய காரியங்களில் அத்தனை உழைப்பை யெடுத்துக் கொள்வளென்று தாங்கள் நினைக்கிறீர்களா?—'' என்று கூறுகையில்,

திகழ்கலை நடுவே புகுந்து, அலைந்து திரியும் ஏழைப்பௌத்தப் பெண் தன் மதத்தை இழித்துப்பேசுவோர் கொள்கைகளையும் நன்கு மதிக்கின்றாள்.'' என்று சினவாமல் அமைதியோடுந் துயரத்தோடுங் கூறினாள்.

''காரிகையீர் எழுந்திருங்கள், நீங்கள் எழுந்திடும்படி நான் கட்டளை யிடுகின்றேன்! என்பொருட்டு நீங்கள் கவலையுற்றதற்காக நான் நன்றி யறித லுடையவளாயிருக்கின்றேன்: என்றாலும், யான் உறுதிசெய்து விட்டேன், என் விருப்பத்திற்குக் குறுக்குச் சொல்லலாகாது;'' என்று கூறிய குமுதவல்லி ஏதோ ஒன்றைச் சடுதியில் நினைந்தவளாய்த் திகழ் கலையின் பக்கமாய்த் திரும்பி, '' ஆ! தற்செயலாகவேனும் என் கண் எதிர்ப்படும்படி—'' எனக்கூறப்போகையில், அவ்வறிவோள் அடக்க வொடுக்கத்தோடும் அழுத்தமாய்ப் பகருவாள்: ''பெருமாட்டி, யான் சொல்வதை உற்றுக்கேளுங்கள்! யான் தங்களை அழைத்துப்போகக் கருதியிருக்கும் இடத்தில் என் வாயிலிருந்தல்லாமல் வேறெவர் வாயி லிருந்தும் ஓர் எழுத்துக்கூட உங்களை நோக்கிப் பேசப்படமாட்டாது! என் கையைத் தவிர வேறெவர்கையும் உங்கள்மேற் படமாட்டாது! யான் கூறும் இக்கட்டளைகளுக்குக் கௌதமசாக்கியரையும் அவர் சாரணரை யும் மறுபடியுஞ் சான்றாக வைக்கின்றேன்!

''அங்ஙனமாயின் யான் உன்னுடன் வருகிறேன்.'' என்றுகூறிய குமுதவல்லி அதன்பின் பாங்கிமாரை நோக்கி ''மாதர்காள், நீங்கள் என் னுடன்வரவேண்டாம் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன்—'' என மொழிகையில்.

சுந்தராம்பாள். ''ஆம், பெருமாட்டி, நாங்கள் தங்களொடு செல் வோம்! எங்களுக்காகவன்று நாங்கள் அச்சமுறுவது.'' என்று கூறினாள்.

''ஆண்டவன் தடைசெய்வானாக! ஏதேனும் இடர் நேருமாயின் எங்கள் அன்புள்ள பெருமாட்டியொடு நாங்களும் அதனைச்சேர்ந்து ஏற்றுக்கொள்வோம்!'' என்று ஞானம்பாள் உரைத்தாள்.

''தங்களுக்கு விருப்பமானால், பெருமாட்டி, இவர்கள் உங்களொடு வரலாம்.'' என்று திகழ்கலை மொழிந்தாள்.

அவ்வறிவோளின் உண்மை யொழுக்கத்தை மெய்ப்பித்தற்கு இது மற்றுமொரு சான்றாகத் தோன்றியது: ஆயினும், தன் தோழிமாரில் ஒருத்தியையே தன்னுடன் அழைத்துக் கொண்டு செல்லக் குமுதவல்லி தீர்மானித்தாள்; ஏனென்றால், உண்மையிலே ஏதேனும் இரண்டகமான

ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்குமானல், தன் தலைவியும் மற்றைத்தோழியும் ஏமாற்றிக் கொண்டுபோகப்பட்ட வகைகளை விரித்துச்சொல்வதற்கு ஒருத்தி தனக்குப்பின் இங்கே யிருக்கவேண்டுமென்று தீர்மானஞ் செய்தாள்,

அதற்கு இணங்கவே அவள், "சுந்தராம்பாள், நீ என்னொடுவா; ஞானம்பாள், நீ நாங்கள் திரும்பிவருமளவும் இங்கேயே தங்கியிருக்க வேண்டும். இவ்விடுதியினின்றும், இதனைச்சேர்ந்த வீடுகளினின்றும் நாங்கள் யாருங் அறியாமற்போய் வருதற்கு நல்லகாலமாய் எனக்கு வழி கிடைத்திருக்கின்றது. ஞானம்பாள், நீ இந்த அறையில் இரு: யான் இல்லாதபொழுது இவ்வீட்டு முதியோள் இங்குவந்தால் யான் சிறிது நேரத்திற்கு என் அறையில் தனியே யிருக்கப் போனேன் என்றுசொல். சுந்தராம்பாள், என்னொடு வா! திகழ்கலை யான் வர ஏற்பாடாயிருக் கின்றேன்!" எனப் பகர்ந்தாள்.

ஞானம்பாள், தன் இளைய தலைவியின் கையைப் பிடித்துத் தன் விழிகளினின்றும் நீர் ஒழுக அதன்மேல் முத்தம் வைத்தாள்: ஏனென் றால், தான் குமுதவல்லியை இனி என்றுங் காணாதவாறு பிரிந்து போவ தாகவே நம்பிக்கையும் அன்பும் வாய்ந்த அப் பெண் எண்ணினள்.

"என் மாதே, மடமையால் வருந்தாதே." என்று நாகநாட்டரசி கூறினள்: தன் சொற்கள் அவளைக் கடிந்துகொள்வதுபோற் காணப்பட் டாலும், அன்போடும் விருப்பத்தோடுந் தன் கையால் அவளது கையைப் பிடித்து அணைத்துக்கொண்டாள்; தான் மிக்க மனத்திட்பமோடிருந்தும் இவள் தன் கண்களினின்றும் நீர் ததும்பாமல் தடைசெய்யக் கூடவில்லை.

திகழ்கலை பின்னேவர இவள் அவ்வறையைவிட்டு விரைந்துபோ யினள்; சுந்தராம்பாளோ தன் னுடன்றோழியாகிய ஞானம்பாளைத் தழுவிக்கொள்ளும்பொருட்டு ஒரு நொடிப்பொழுது பின்னே நீடித்து நின்றாள்.

திகழ்கலையைச் சிறிதுநேரம் அங்குள்ள படுக்கையறைகளில் ஒன் றில் இருக்கும்படி கற்பித்துவிட்டுக், குமுதவல்லி குளியலறைக்குட் சென்றாள். அங்கே தான் அணிந்திருந்த மணிக்கலன்களையெல்லாங் கழற்றி ஒரு நிலைப்பேழையுட் பேணிவைத்தாள். விலைமதித்தற்கரிய அம்மந்திர மோதிரத்தையுந் தனது பணப் பையையும் அவற்றொடு சேர்த்து அங்கே வைக்க அவள் மறந்துவிடவில்லை; ஏனென்றால், கொள்ளைக்காரரின் அவாவை எழுப்புதற்குரிய அணிகலனாவது நாணய மாவது சிறிதுந் தன்னிடத்தில் இருக்கலாகாதென்று அவள் தீர்மானித் தாள். அவள் நிலைப்பேழையைக் கருத்தாய்ப் பூட்டித், தான் திரும்பிவரா விடினுஞ் சிறிது தேடிப்பார்த்தால் திண்ணமாய்க் கண்டுபிடித்தற்கு இசைந்த ஓர் இடத்தில் அதன் சாவியை வைத்தாள். பின்னர் ஒரு

துப்பட்டியினல் தன்னை மூடிக்கொண்டு, தோட்டத்தின் கடைசியிலுள்ள நுழைவாயிலைத் திறப்பதற்குரியதும், அவ்வீட்டு முதியோள் கூறியபடி அக்குளியலறையிற் கண்டெடுக்கப்பட்டதுமான சாவியைக் கையிற் பற்றினவளாய்த் தான் புறப்படுதற்கு முன்னிற்பதைத் திகழ்கலைக்குஞ் சுந்தராம்பாளுக்குங் குறிப்பித்தாள். அவ்வறிவோள் தன் கண்களை மட்டுந் திறப்பாகவிட்டுத், தன் முகத்தை யெல்லாஞ் சணல்நூற் றுணியினல் முக்காடிட்டுக் கொண்டாள்; சுந்தராம்பாளுந் தனது போர்வையினல் முக்காடிட்டுக் கொண்டாள்; அம்மூவரும் மறைபடிக்கட்டின் வழியாய்த் தோட்டத்தினுள் இறங்கினர்கள். விரைந்து சூழும் மசங்கல் மாலைப் பொழுதினிடையே அதிற் கடுகி நடந்தார்கள்; கடைசியிற் சுவரிலுள்ள நுழைவாயிலண்டை வந்து சேர்ந்தார்கள். குமுதவல்லியினிட மிருந்த சாவியால் அதனைத் திறந்து அங்கு நின்றும் வெளிப்பட்டார்கள்; இப்போது திகழ்கலை அடுத்துள்ள தெருக்களினூடே வழிகாட்டிச் செல்வாளானள்.

பதின் மூன்றும் அதிகாரம்

சமயச் சடங்கு

குமுதவல்லிக்கு உரிய நாட்டின் நிலைமையை எண்ணிப் பார்க்குங்கால், அவள் இயற்கையறிவுஞ் சிறந்த கல்வியுணர்ச்சியும் மிகுந்த தெளிவும் உடையவளாயிருந்தாள். அவளது உள்ளஞ் சைவசமய உண்மைகளால் ஆழ நிறைக்கப்பட்டிருந்தது. மேற்கணவாய் மலைப் பக்கங்களிலே அச்சமயத்தின் மிகத் தூயவான உண்மைகள் புல்லிய நம்பிக்கைகள் பலவற்ருெடு கலந்திருந்தமையாற், குமுதவல்லியின் உள்ளமும் அந் நம்பிக்கைகளிற் பிணிப்புண்டிருந்தது. இப்போது தான் மயக்குற்று நடக்கும் நம்பிக்கையைப்பற்றி அவளது இயற்கை நல்லறிவு ஆழ்ந்து நினைத்துப் பார்க்கும்படி தூண்டப்படுமானல், அஃதோர் அறியா நம்பிக்கையேயல்லாமற் பிறிதில்லை யென்னும் ஒருமுடிபுக்கு அவள் வரக்கூடும். ஆனல், இதற்குமுன் அவள் அதனை எண்ணிப்பார்க்கும்படி தூண்டப்படவில்லை; இப்போதோ அவள் அதனை மன அமைதியோடிருந்து ஆய்ந்து பார்க்க ஒழிவில்லை. இன்னுந் தெளிந்த அறிவுள்ள நாடுகளில் மனவுரம் மிகுந்தோர் பலர் இத்தகைய வீண் நம்பிக்கைகளுக்கு இணங்கியொழுகுமாறு போலவே, இவளும் இதற்கு ஒருப்பட்டு நடப்பாளாயினள். முந்தின நாளில் மீனம்பாளைப்பற்றி நேர்ந்த துயரமான நிகழ்ச்சிகள் குமுதவல்லியின் உள்ளத்தில் ஆழ்ந்து பதிந்தன. தான் உண்மையிற் குமுதவல்லிக்குச் செய்த அல்லது செய்ய நினைத்த தீங்கு

களுக்கு மருந்தாகத் தான் இறக்குந்தறுவாயிற் சொல்லவேண்டுவன வெல்லாஞ் சொல்லி யொழிந்த அங்கல்வினையில்லா மங்கையினிடத்து அவள் அளவுகடந்து இரக்கப்பட்டாள். ஆகவே, அம்மங்கையின் உயிர் அமைதி பெறும்பொருட்டுத் தான் இப்போது செய்தற்கு மேற்கொண்டதனைச் செய்யும் வகையில், இதனைப் பயில்பவர் முன்னரே அறிந்த அளவுக்கு மேற், குமுதவல்லி பொழுதுநீட்டித்தலின்றி இணங்கினள்; அதாவது: கொள்ளைக்காரன் மனைவிக்கு உயிர் இருக்கையிலேயே அவளுக்குச் சொன்ன மன்னிப்பு மொழியைத் திரும்பவும் அவளது பிணத்தண்டையிலிருந்து சொல்லுவதேயாம். இந்த வீண் நம்பிக்கை ஒரு சிறந்த கருத்துப்பற்றியே எழுந்ததென்பதில் ஐயம் இன்று. சில வலிய உணர்வுகளின் வசப்பட்ட நிலையில் மன்னிப்பு மொழிகள் சொல்லப்படலாம்; தன் பகைவனுயினுந் தனக்குத் தீங்கிழைத்தோனுயினுந் தன் கண்ணெதிரே அழிந்துபடுகையில், ஒரு நொடிப்பொழுது இரக்க நெஞ்சத்தால் உந்தப்பட்டும் மன்னிப்பு மொழிகள் சொல்லப்படலாம்; என்றாலும், பிணத்தின் பக்கத்தேயிருந்து வணக்க ஒடுக்கத்தோடுஞ் சீர்தூக்கிச்சொல்லப்படும் மன்னிப்பு மொழியிலே உண்மையின் மிக்கதும் உறுதியிற் சிறந்ததும் ஆனது ஏதோயிருக்கின்றது.

குமுதவல்லி தான் செய்து முடிக்க உடன்பட்டதுங், குருக்கள்மாராற் சமயக்கொள்கையிற் சேர்த்து வைக்கப்பட்டதுமான சடங்கின் நோக்கமுந் தோற்றமும் அவையே என்பதில் ஐயமின்று. ஆயினும், நாம் முன்னரே கூறியபடி, இதனைப்பற்றி எண்ணிப்பார்க்கக் குமுதவல்லிக்கு நேரமேயில்லை. தன்னை அகப்படுத்தச் செய்த சூழ்ச்சியா யிருக்கலாமோ என்று மட்டும் முதலில் அவள் நினைந்தாள். ஆனல், திகழ்கலையின் சொற்களையும் உறுதிமொழிகளையுங் கேட்டு அந்நினைவு தீர்ந்தவுடன், இறந்துபோன வுயிர் அமைதி பெறற்பொருட்டுத் தான் செய்தற்குக் கடமைப்பட்டதனைச் செய்வது தூயதொரு கடனென்றெண்ணினள்.

இப்போது கிட்டத்தட்ட ஆள் வழக்கம் அடங்கிய தெருக்களினூடு வழிகாட்டிக்கொண்டே திகழ்கலை போயினள். அந்த இளவேனிற்காலத்திடையில் வழக்கமாய் இருப்பதைக் காட்டிலும் மிகுந்த புழுக்கம் வாய்ந்ததான ஒரு பகற்பொழுதின் ஈற்றில் அம் மாலைக்காலமானது மங்கி இருண்டு தோன்றியது. அங்ஙனம் அவர்கள் போய்க்கொண்டிருக்கையில் வானத்திலிருந்து பளீரெனத் தோன்றிய ஒரு மின்னலின் ஒளி, அவர்கள் தம்முகத்தை மறைத்திருந்த முக்காடுமட்டும் இல்லாதிருந்தாயின், அவர்களின் கண்களைக் குருடுபடுத்தி யிருக்கும்.

அந்த மின்னெளியானது சிறிதுநேரம் அவ்விடத்தை முற்றும் ஒளிவண்ணமாக்கி, அத்தெருவின் இருமருங்கும் உள்ள கட்டிடங்களை நொடிப்பொழுதேனும் நன்கு புலப்படக் காட்டியது, அதே நேரத்தில்

எதிர்ப்பக்கத்தே விரைந்து போய்க்கொண்டிருந்த ஒருவனுடைய முகங் குமுதவல்லியின் பார்வைக்குத் தென்பட்டது. உடனே அவள் திகில் கொண்ட ஓர் ஐயத்தினாற் பற்றப்பட்டுச் சடுதியில் நின்றாள்; ஏனெனில், அவள் அங்ஙனங் கண்டது நீலலோசனன் முகத்தையேயாம்!— அச்ச மூட்டும் நல்லானை யன்றிப் பிறன் அல்லன் என இன்னும் அவள் பிழை பட நம்பின அவ்வழகிய பௌத்த இளைஞனது முகத்தையேயாம்! சடுதி யில் மறைந்த அம்மின்னொளிக்குப் பின், அங்குத் தோன்றிய இருள் முன்னிலுங் கருமையாய்த் தோன்றியது. ஆகவே, குமுதவல்லியுஞ் சுந்தராம்பாளுந் தன்னைப் பின்றொடர்ந்து வந்தில ரென்பதனைத் திகழ் கலை உடனே காணக்கூடவில்லை.

அம்மின்னொளியானது தன் தலைவியைக் குருடு படுத்தியதோ! அன்றி ஏதேனும் பழுது செய்ததோ! வென்னும் நடுக்கம் வாய்ந்தவளாய் "அன்புள்ள பெருமாட்டி, யாதுநேர்ந்தது"? என்று சுந்தராம்பாள் கேட்டனள்.

"ஒன்றுமில்லை, ஒன்றுமில்லை, சுந்தராம்பாள்!" என்று கலக்கம் பாதியுந் திகைப்புப்பாதியும் உடையளாய்க் குமுதவல்லி விடைகூறினாள்.

"ஆ! மெய்யாகவே மின்னலானது திகில்தரத் தக்கதாய்த்தான் இருந்தது!" என்று சுந்தராம்பாள் நடுக்கத்தொடு கூறினாள்; ஏனென் றாற், குமுதவல்லியை அங்ஙனங் கலங்கப்பண்ணின அதேபொருளை அவள் காணும்படி நேரவில்லை. இப்போது குமுதவல்லி தன்பாங்கி யுடன் நின்றுவிட்ட இடத்திற்குத் திகழ்கலை திரும்பிவந்து, "பெரு மாட்டி, நீங்கள் என் என்பின்னே வரவில்லை?" என்று வினவித், "தங் களை வெருளச் செய்ததற்கு மேல் அம்மின்னலால் வேறு எதுந் தீங்கு நேராமற் கௌதமசாக்கியர் காக்கட்டும்!" என்று கூறினாள். அவ்விளைய பெருமாட்டி இப்போது தன்நிலைக்கு வந்தவளாகி, "அம்மின்னொளியா னது ஒவ்வொரு பொருளையுந் தெளிவாய்ப் புலனாக்கியது; ஆனாற், கட் பார்வையின் ஒளியோ மக்கள்நெஞ்சில் அத்தகைய பயனைத்தரமாட்டாது. திகழ்கலை, எனக்குள் ஐயுறவு நிகழ்கின்றது—" என்று கூறுகையில்,

அவ்வறிவோள், "பெருமாட்டி, தாங்கள் இதுவரையில் துணிந்து வந்ததற்கு மேல் இனிவரவேண்டா மென்றும், நீங்கள் திரும்பிப்போ கலாமென்றும் யான் சொல்லுவேன்; ஆனால், அப்படிச் செய்வேனாயின், தங்களிடம் இப்போது பேசும் இவளைப்பற்றித் தாங்கள் கொண்ட ஐயம் அங்ஙனமே தங்கிவிடும்; அஃது அவ்வாறாகப்படாது! தங்களை வஞ்சித் தொழுக வல்லவள் அல்லேன் எனப் புத்தசாரணர் அறிய ஆணையிட்டுச் சொல்லுகின்றேன்! இதோ, பெருமாட்டி, இந்தக் குத்துவாளை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள்; தங்களைத் தீயோர்க்குக் காட்டிக் கொடுக்கிறேன் என்று

நீங்கள் கண்ட அந்த நேரமே, என் நெஞ்சில் இதனை அழுந்தப் பாய்ச்சுங்கள்!'' என்றுரைத்தாள்,

'' ஆம், நான் இக்கருவியை வைத்துக்கொள்கின்றேன் '' என்று சொல்லிக், குமுதவல்லி அதனைத் தன் அரையைச் சூழ்ந்த பட்டிகையிற் செவ்வையாய் வைத்துக் கொண்டாள். ''இப்போது யான் கேட்பதற்கு விடைசொல் திகழ்கலை! நீ இப்போது என்னை அழைத்துக்கொண்டு போக இருக்கும் இடத்தில், நம்மையும் இறந்துபோன அவ்வம்மையின் பாங்கிமாரையுந் தவிர வேறெவரேனும் வந்திருப்பரோ ? வென்று நான் கேட்கிறேன்.''

''ஆம், பெருமாட்டி, மற்றொருவரும் அங்கிருப்பர்.'' என்று திகழ்கலை விடைகூறினள்: ''ஆயினும், புத்தசாரணர் அறிய அவர் தங்களுக்குச் சிறிதுந் தீங்கு இயற்றத் தக்கவர் அல்லர் என்று ஆணையிட்டுச் சொல்லுகின்றேன்! உங்களை நோக்கி ஒருமாற்றங்கூட அவர் பேசமாட்டார்! தன் விரல்களில் ஒன்றையேனும் அவர் உங்கள் மேல் வைப்பாரல்லர்! இப்போது தங்களுக்கு இசைவுதானா? இன்னும் யான் யாது சொல்லக்கூடும் ?''

''நல்லது, வழிகாட்டிச் செல்'' என்று குமுதவல்லி கூறினள்.

தன் இளையதலைவிக்கும் அவ்வறிவோளுக்கும் இடையிற் சுருக்கமாய் விரைந்து நிகழ்ந்த இப்பேச்சைச் சுந்தராம்பாள் மறுபடியும் எழுந்த கவலையோடும் ஐயுறவோடும் உற்றுக் கேட்டாள். இந்தத் தோழிப்பெண் தன் நாகநாட்டரசி திரும்பிவிடமாட்டாளா என்று தனக்குள் விரும்பினள்: ஆயினும், அவள் முன்செல்லுதற்குத் தீர்மானங் கொண்டிருப்பதைக் கண்டு, தான் ஒரெழுத்தாலாவது தடுத்துப்பேசுதற்குத் துணிந்திலள். குமுதவல்லி திடீரென நின்ற காரணந்தெரியாமல், வெருளத்தக்க மின்னலொளியைக் கண்டு அச்சுறுத்தப் பட்டவளாய் அவள் மெலிவுற்று நின்றாளெனவே சுந்தராம்பாள் தனக்குள் எண்ணிக் கொண்டாள்.

இப்போது குமுதவல்லி அச்சமும் ஐயுறவும் முற்றிலும் இல்லாமல் வழி நடக்கவில்லை. அவளுக்குத் திகழ்கலையைப் பற்றிச் சிறிதுதான் தெரியும். மிகவுங் கொடுமையான ஒருகுற்றத்தைச் செய்யத்துணிந்த ஒருவர் தமது கருத்தை ஒளிக்கும் பொருட்டு நிரம்பிய அடக்க ஒடுக்கத்துடன் சூளுரை பகரப் பின்வாங்க மாட்டார் என்று அவள் எண்ணமலிருக்க முடியவில்லை. என்றாலுந், திகழ்கலையின் குரலிலுந் தன்மையிலும் ஏதோ உண்மை யிருந்தமையாற், குமுதவல்லி முற்றிலும் ஐயப்பாட்டுக்கே இடங் கொடுத்துவிடத் துணியவில்லை. இறந்துபோன மீனம்பாளின் உயிருக்கு அமைதியைத் தருவதென்று தான் எண்ணிய ஒரு துணிவான செய்கையில் உறுதியாய் நிற்றல் வேண்டுமென்னுங் கடமையினால் அவள் தூண்டப்பட்டாள் ; உள்ளபடியே எதுஞ் சூழ்ச்சி

நினைக்கப்பட் டிராவிட்டால்—எதும் வலை விரிக்கப்பட்டிராவிட்டால்—அக்கடமையை நிறைவேற்றுமல் தான் திரும்பிவந்ததைப் பற்றித் தன்னையே தான் கொடுமையாய் இகழ்ந்து கொள்ளவேண்டியிருக்கும். மேலும், அவள் அப் பெண்பிள்ளையின் குத்துவாளைத் தான் வாங்கி வைத்துக் கொண்டாள்; தண்டனைக்குள்ளாகாமல் அப்பெண்பிள்ளை தனக்கு எதுந் தீங்கு செய்ய முயலக் கூடாதென்று அவள் தீர்மானித்தாள். சிறிது நேரத்திற்குமுன்னே தான் நல்லானையே கண்டதாகத் துணிபு கொண்டவளாய், இறந்து போன தன்மனைவி கிடந்த இடத்திற்கு அவன் வர வேண்டுவது இயற்கையேயென்று குமுதவல்லி எண்ணினுள்; இவ்வாறு எண்ணமிட்டுக் கொண்டே, "முடிவாக அக்கள்வர் தலைவன் அங்கு வந்திருப்பது எனக்கு எதுந்தீங்கு செய்யவேண்டுமென்னும் நோக்கம் இல்லாமலும் இருக்கலாம்!" என்று அவள் தனக்குட் சொல்லிக்கொண்டாள்.

திகழ்கலையொடு சுருக்கமாகவும் விரைவாகவுந் தான் பேசியபொழுது கொள்ளைத் தலைவனுன நல்லான் பெயரை அவள் மொழிந்திலள்; ஏனென்றுல், முதலாவது தன் ரேுழிப்பெண் சுந்தராம்பாளை அச்சுறுத்துதற்கு அவள் விரும்பவில்லை; இரண்டாவது நடுத்தெருவில் அவன் பெயர் சொல்லப்படுமாயின் அதனை ஒட்டுக் கேட்டவர் நீலகிரி நகரத்துள்ளாரையெல்லாஞ் சடுதியில் எழுப்புவித்து, அவனைப் பிடிப்பவர்க்குப் பரிசில் கிடைக்குமாதலால் அவனைத் தேடிப் பிடிக்கும்படி செய்துவிடுவரென்றெண்ணியுந், தான் மீனும்பாளுக்குக் கூறிய உறுதிமொழிகளை நினைந்தும் அதனைச் சொல்லாது விட்டனள்.

சிறிதுநேரத்தி லெல்லாந் திகழ்கலை ஒரு மதிற் கதவண்டை வந்து நின்று அதிலுள்ள புழைவாயிற் கதவைத்திறந்து, பின்னே குமுதவல்லியுஞ் சுந்தராம்பாளும் வர உள் நுழைந்தாள். உள்வாயிற் படிமேற் காப்பிரிப்பெண் கையில் விளக்கேந்தி நின்றுள்; இந்தப்பெண் தாழ்மையோடுங் குமுதவல்லியை வணங்கி, ஒருசொற்கூடப் பேசாமல் மேடைப் படிமேல் அழைத்துப் போனுள். தளத்தின்மேற் போய்ச்சேர்ந்தார்கள். குமுதவல்லி தான்வந்திருக்கும் அவ்வீடு பழையவகையாயும் இடமகன்றதாயும் இருக்கக்கண்டாள். ஏனென்றுல், இந்தத் தளத்திலிருந்து பலகிளைகளாய்ப் பிரியும் நீண்டவழியுள்ள வாயில்கள் பல இருந்தன. ஆயினுஞ், சுற்றிலுமுள்ள அவற்றைப் பார்க்கவும் ஆராயவும் அவளுக்கு நீண்ட நேரம் இல்லை; இதற்குள் அக்காப்பிரிமாது உயர்ந்த ஒருசோடு மடக்குக் கதவுகளில் ஒன்றைத் திறந்தாள். அவள் அவ்வாயிலின் உள்ளே புகும் முன்னமே, வெளியே அத்தளத்தின் மேல் விளக்கை வைத்துவிட்டாள். கரிய சூரியகாந்தப் பட்டுத்திரை ஒன்று அப்பால் இழுத்து விடப்பட்டது; குமுதவல்லியுந் திகழ்கலையுஞ் சுந்தராம்பாளும் உள் நுழைந்த அறையில் விளக்கு வெளிச்சம் மங்கலாய் மினுக்கு மினுக்கென்றுவீசியது.

அவ்வறை இடம் அகன்றதாய்த்தான் இருந்தது; அங்குள்ள தளவாடங்களைப் பார்த்தால் அவை செவ்வையாகவே அமைக்கப்பட்டிருந்தன. ஆயினும், அரைவாசி இருளாய் இருந்தது; ஏனெனில், நடுவேயிருந்த மேசைமேல் இரண்டு மெழுகு திரிகள் மட்டுமே எரிந்துகொண்டிருந்தன; சுவர்களின்மேற் கறுப்புத்துணி தொங்கவிடப்பட்டிருந்தது. அவ்வறையில் அங்ஙனம் நிறைந்து நின்ற சிறுகிய சவஇருள் அச்சத்தையும் வணக்க வொடுக்கத்தையுந் தோற்றுவிப்பதாயிருந்தது; ஆனல், அஃது அப்போது உதவுகிற நோக்கத்திற்கே இசைந்ததாயிருந்தது. அவ்வறையின் கடைக்கோடியில் ஒரு கட்டிலிருந்தது; அது நிலமட்டத்திற்கு மேல் இரண்டுபடி உயர்த்தப்பட்டிருந்த ஒருதிண்ணைமேல் இடப்பட்டிருந்தது. கரியசூரியகாந்தப்பட்டாற் சமைத்த ஒருபெரும் படங்கு அக்கட்டிலின் மேற் கட்டப்பட்டிருந்தது; அதேபட்டாற்செய்த தொங்கல்கள் அக்கட்டிலின் தலைமாட்டைச்சூழ நாற்றப்பட்டிருந்தன. அக்கட்டிலின்மேல் மீனும்பாளின் உடம்பானது ஒரு வெள்ளைத் துப்பட்டியினுற் சுற்றி நீட்டப்பட்டிருந்தது; அவளது முகம் முக்காடிட்டு மறைக்கப்பட்டிருந்தது. ஆனல், ஓர் அரசியையுந் தமது செழுமையான வளர்ச்சியினுற் பொருமை அடையச்செய்யும் அவளது கரிய கொழுங் கூந்தலின் நீண்ட பன் மயிர்ச் சுருள்களானவை இம்முக்காட்டின் மடிப்புகளின் கீழ்ச் சிதறிக்கிடந்தன.

அவ்வறையிற் பரவியிருந்த அரைவாசி மங்கலிலும், அக்கட்டிற் கால்மாட்டில் நின்ற ஒருவனைக் குமுதவல்லியுஞ் சுந்தராம்பாளும் உடனே தெரிந்து கொண்டார்கள். அவனுடைய இயற்கையிலே மினுமினுப்பான கரிய மயிரின் மேலும், நேர்த்தியாய் வரைந்தாற் போன்ற மீசையின் மேலும், அழகிய முகத்தின்மேலும், அவன் அணிந்திருந்த சட்டையின் பூத்தையல்கள் மேலும், அவனது கத்திக் கைப்பிடியில் அழுத்திய மணிகளின் மேலும் அங்குள்ள அச்சிறிய வெளிச்சம் பட்டு மிளிர்ந்தது. அவன் கைகள் மார்பின்குறுக்கே மடிக்கப்பட்டிருந்தன. அவன் துயரமான பார்வையோடு அக்கட்டிலின்மேற் கிடந்த உருவத்தை உற்று பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். இவன் இளைய நீலலோசனனே யன்றி வேறல்லன்.

அவனை அவ்விடத்திற் பார்ப்பதைக் குமுதவல்லி எதிர் பாராமல் இருக்கவில்லை; அவனைச் சிறிது பார்த்த அந்த நொடியே அவள் சுந்தராம்பாள் பக்கமாய்த் திருப்பிப், "பேசாதே! அச்சமுற்றுக் கூவாதே! திட்பமாய்இரு! இறந்துபோன தன் மனைவியின் படுக்கையண்டையிருந்து கொண்டே அவன் நமக்கு ஏதொரு தீங்குஞ் செய்யத்துணிவான் அல்லன்!" எனக் குசுகுசுவென்று விரைந்து கூறினுள்.

குமுதவல்லி தன் தோழிப்பெண்ணை நல்ல நேரத்தில் முன்னறிவித்தது நன்ருயிற்று; ஏனெனில், அஞ்சத்தக்க நல்லானென்றே நீல

லோசனனைத் தானும் பிழைபட எண்ணியிருந்த சுந்தராம்பாள் அவனைப் பார்த்தவுடனே வீரிடும் நிலைமையள் ஆனாள். அத்தோழிப்பெண் தனக்குள்ள மனவலிமையை யெல்லாந் தனக்குத் துணையாக ஒருங்கே வருவித்துக் கொண்டு தன் அன்புள்ள தலைவியின் கிட்ட மிக நெருங்கிநின்றாள். அவ்வறையின் கதவுக்கு மிகவும் எட்டியிருந்த பக்கமாய் அக்கட்டிலண்டை மீனம்பாளின் தோழிகளில் ஒருத்தியான மலையநாட்டுப் பணிப்பெண் மண்டிக்காலிட் டிருந்தாள்; ஏனென்றால், மேடைநீண்டிருந்த அந்தக் கடைசியிற் சுவருக்கு மூன்றடி விலகி அக்கட்டில் நின்றது.

அக்காப்பிரிப்பெண் சிறிது பின்னே வரக் குமுதவல்லியையுஞ் சுந்தராம்பாளையுந் திகழ்கலை இப்போது அக்கட்டிலண்டை மெல்ல அழைத்துச் சென்றாள். இறந்தவர்க்குக் காட்டவேண்டும் வணக்கத்தை எண்ணிக் குமுதவல்லியுஞ் சுந்தராம்பாளுந் தமது முக்காட்டைப் பின்புறந் தள்ளினார்கள். தனக்கு முன்னே நீட்டப்பட்டுக்கிடந்த உருவத்தினின்றும் நீலலோசனன் தன் விழிகளை உயரஎடுத்து, அறைக்குள் நுழைந்தவர் எவரென்றுபார்க்க இப்போதுதான் முதன்முதல் நோக்கினான். அழகிய குமுதவல்லியை அவன்பார்த்ததுங் கலந்துதோன்றிய வியப்பினாலுங் களிப்பினாலுஞ் சடுதியில் திடுக்கிட்டான்; ஆனால், திகழ்கலையோ முன்னறிவிக்குங் குறிப்போடு உடனே தன்கையை உயரத் தூக்கி—மெதுவாயிருந்தாலுங் காதுக்கு நன்றாய்க் கேட்கும்படி அத்தனை தெளிவாயுள்ள குரலில், "ஒரு சொற்கூட! ஓர் எழுத்துக்கூடப் பேச வேண்டாம்! இறந்தவர்க்கு எதிரில் நீங்கள் இருக்கிறீர்களென்பதை நினையுங்கள்!" என்று பகர்ந்தாள்.

நீலலோசனன் இங்ஙனந் திடீரென்று நினைவுறுத்தப்பட்டவனாய் மறுபடியுந் தன் கண்களைக் கீழ்நோக்கிக் கொண்டான்: என்றாலுங், குமுதவல்லி தன் கண்கள் இவன் கண்களுக்கு எதிர்நோக்குதலைக் கருத்தாய் விலக்கிக்கொண்டனளென்றுந், திகழ்கலை தீர்மானமாகவும் அழுத்தமாகவுஞ் சுருக்கமாகவும் அச்சொற்களைச் சொல்லியபோது, அவளது முகத்தின்மேல் வெளிறின நிறம் ஒன்று பரவியதென்றுங் கருதிப் பார்க்க அவன் தவறவில்லை.

குமுதவல்லியுஞ் சுந்தராம்பாளும் அக்கட்டிலண்டை சென்று, தமக்குக் கிட்டஇருந்த பக்கத்தில் நின்றார்கள்; நீலலோசனனோ கால்மாட்டண்டையிலேயே இன்னும் நின்றுகொண் டிருந்தான்; மலையநாட்டுப் பணிப்பெண் எதிர்ப்பக்கத்தில் முழந்தாளிட்டிருந்தாள்.

திகழ்கலை வணக்கஒடுக்கம் மிக்க மெல்லிய குரலில், "இறந்துபோன இப்பெண்ணின் முகத்தைப் பாருங்கள்!" என்று சொல்லிக்கொண்டே மீனம்பாள் முகத்தின்மேலிருந்த முக்காட்டை மெல்லெனத் தூக்கினாள். "பாருங்கள் இஃது எவ்வளவு அமைதியாயிருக்கின்றது! பெருமாட்டி,

தன்முழு அமைதியை உறுதிப்படுத்தும்பொருட்டுத் தாங்கள் இப்போது இங்கே வந்திருப்பதற்குக் காரணமான அவ்வுயிர் நலமெய்தி யிருப்பதனை அறிவிக்கும் நற்குறியாக இவ்வமைதிக் குறிப்பை யாம் நினைப்பாமாக!''

இங்ஙனம் விளம்பிய பின்னர்த் தான் முதலிற்றூக்கியபடியே மெது வாக அம்முக்காட்டினைத் திகழ்கலை கீழே இறக்கிவிட்டாள்; மீனும் பாளின் முகமானது மறுபடியும் இவர்களது பார்வையினின்றும் மறை பட்டது. ஒரு சிறிதுநேரம் எல்லாரும் வணக்க வொடுக்கத்தொடு வாய் பேசா திருந்தனர்; அதன்பிறகு குமுதவல்லியின் குரலானது வெள்ளி மணியின் ஒலிபோன்று மெல்லிதாய்த், தெளிவாயிருந்தாலும் நடுக்க முள்ளதாய்ப் பேசத்துவங்கியது.

''மீனும்பாள்! நீங்கள் எவ்வகையான தீங்கு எனக்குச் செய்திருந் தாலும், அன்றிச் செய்யக் கருதியிருந்தாலும்—அத்தீங்கின் அளவும் அதன் தன்மையும் முன்னும் இன்னும் யான் அறியாதிருந்தாலும், அவற்றையெல்லாம் யான் மன்னித்து விட்டதன் உறுதிமொழியை நீங்கள் உயிரோடிருந்தபோதே யான் எடுத்துக்கூறினேன். ஆனால், இப்போதும்,—இவ்விடத்தும், உயிர் அற்ற உங்கள் உடம்பு கிடக்கும் இக்கட்டிலண்டையிலும், இன்னும் புனிதமாகவும் வணக்கவொடுக்கத் தோடும் அம்மன்னிப்பு உறுதிமொழியைத் திருப்பிச்சொல்கின்றேன். ஓ மீனும்பாள்! அழகு படுத்துவதற்கென்றே பிறந்தாலென்ன நீங்கள் தோன்றிய இந்நிலவுலகத்தினின்றும், வீழ்ந்துபோன வான்மீன் போலச், சிறிதுகாலம் நீங்கள் மறைந்து சென்றாலும், இறைவன் திருவருளால் உங்கள் உயிர் இன்னும் உயர்ந்த இனியதோர் உலகத்திற்கு மேலெடுக்கப் பட்டு, அங்கே என்றும் விளங்கும் முதல்வனது அருளிருக்கையினின் றும் போதரும் அவ்வருளொளியின் நல்ல தூய விளக்கத்தின்கண்ணே நீங்கள் திகழ்ந்திருக்கும்படி அவ்வையன் அருள் வழங்குவானாக!'' என்று அவ்விளைய நங்கை மொழிந்தாள்.

இதனைச் சொல்லியதுங் குமுதவல்லி நின்றுபோனாள்; அவள் இன்னுஞ்சிறிது பேசியிருப்பாள்; ஆனால் இப்போது தன்னை மேற் கொண்டு எழுந்த உருக்கத்தினாற் பேசக்கூடாதவளானாள். இப்போது அழுதவள் அவள்மட்டும் அல்லள்; ஏனெனில், அரைவாசி அடக்கப்பட்ட தேம்பலொலிகள் அவள் செவியிற் கேட்டன. சுந்தராம்பாளும், மலைய நாட்டுப் பணிப்பெண்ணும், அந்தக்காப்பிரிப்பெண்ணும் அழுதனர்; அவ் விடத்திற் றோன்றிய வணக்க ஒடுக்கமும் இரக்கமும் வாய்ந்த இந்நிகழ்ச்சி யினால் நீலலோசனன் உள்ளங் கலங்கினான்; திகழ்கலையின் கண்களும் நீரற்று இருக்கவில்லை. கடைசியாக, இன்னும் இந்நிலையிலிருக்கின்ற குமுதவல்லி பக்கமாய்த் திகழ்கலை திரும்பிப், ''போதும் பெருமாட்டி! புத்தசமயத்திற் பற்றுடையவளான யானுங்கூட இந்தச் சடங்கானது

இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட பாணர் பறையர் துடியர் கடம்பர் என்னும் நால்வகை மக்கட்குழுவினரைத் தவிர வேறு எவரும் நம் பண்டைத் தமிழ்மக்களுள் இருந்ததில்லையென்னும் உண்மை மேலெடுத்துக்காட்டிய புறநானூற்றுச் செய்யுட் பகுதியால் நன்கறியப்படுதலால், இப்போது பல தொழிலாற் பலவேறு பகுப்பினராய்ப்பிரிந்து, கல்வியாலுஞ் செல்வத்தாலும் உயர் நிலைகளாலும் முறை முறையே உயர்ந்து காணப்படுந் தமிழ்வகுப்பினர் அனைவரும் அந்நால்வகைக் குடிமக்களிலிருந்து தோன்றினவரே யாதல் அங்கையங்கனிபோல் நன்கு விளங்காநிற்கின்றது. ஆகவே, நந்தமிழ்மக்கள் இந்நாளில் வீணே தமக்குள் உயர்வுதாழ்வு கற்பித்துக்கொண்டு துன்புறுதலை ஒழித்து, எல்லாரும் ஒரே மூலத்திலிருந்து வந்த ஒரு குடியினரே யாதலை நினைவுகூர்ந்து ஒற்றுமைப்பட்டு ஒருவருக்கொருவர் உதவியுந் துணையுமாய் நின்று இறைவன் திருவருளுக்கு உரியராதல் வேண்டும்.

இனி, நமது நாட்டுப்பெண்களின் நிலைமை, சீனதேசத்துப் பெண்களின் நிலைமையைப்போலவுந், துருக்கிதேசத்துப் பெண்களின் நிலைமையைப்போலவும் அவ்வளவு கொடியதாய் இல்லாவிட்டாலும், அவர்களின் நிலைமையிற் சிறிதேறக்குறைய அடைத்திட்டத்திற்கு அஃது ஒப்பாகவேயிருக்கின்றது. சிறிது காலமாகக் கல்வியுங் கைத்தொழிலும் நம்நாட்டு மங்கையர்க்குக் கற்றுக்கொடுக்கப்பட்டு வருவதும், அவர்கள் உலகியல் முயற்சிகளிற் கலந்து நன்மைசெய்யச் சிறிது சிறிது இடங்கொடுக்கப்பட்டு வருவதும் உண்மையேயென்றாலும், இவை வேண்டிய அளவுக்கு விரிவாக இன்னுஞ் செய்யப்படவில்லையென்பதை எவருமே மறுக்கமுடியாது. ஆகையால், நந் தாய் தந்தைமார் அனைவருந் தக்கபடி முயன்று, தம் ஆண்மக்களை எல்லாத் துறைகளிலும் முன்னேற்றி வருவதுபோலவே, தம் பெண்மக்களையும் முன்னேற்றி வரும்படி செய்வார்களாகவென்று வேண்டிக்கொண்டு, எனது சிற்றுரையை முடிக்கின்றேன்.

அதன்பிறகு பொதுத்தலைவரான அடிகள் எழுந்து, தமிழ்மொழியில் ஆரியமும் ஆங்கிலமுங் கலக்கலானதற்குக் காரணங்கூறினார்கள். இமயம் முதற் குமரிமுனைவரையிலும் பண்டைக்காலந்தொட்டு இன்றுகாறும் பரவியிருப்பவர் பெரும்பாலுந் தமிழ்மக்களே யாவர். இவர்களின் இடையிலே வந்து புகுந்து நிலைபெற்றவர் ஆரியர்ஆவர். ஆரியர்கள் உணவுக்கும் உடைக்கும் உறையுளுக்கும் மிக மிடிப்பட்டு இவ்விந்திய நாட்டுக்குப் புறம்பேயுள்ள வடநாடுகளிலும் வடமேற்கு நாடுகளிலும் ஆடுமாடுகள் மேய்த்துக்கொண்டு முதலில் அலைந்து திரிந்தவர் ஆவர். மிடிப்பட்ட வாழ்க்கையினரான இவர்கள் அந்நாளிற் பெருங்கூட்டத்தினராய் இருந்தாராதல் இயலாது. புறம்பே பலமுகமாய்ப் பிரிந்துபோன ஆரியக்கூட்டமே பெரியதல்லாதபோது, அதிலிருந்து ஒரு சிறுகிளையாய் இவ்விந்தியநாட்டுட் புகுந்து குடியேறிய ஆரியக்கூட்டம் பெரிதாய் இருத்தல் கூடுமோ? கூடாதே. ஆகவே, அந்நாளில் இந்நாட்டினுள்ளே வடபகுதியிற் குடியேறிய ஆரியர் சிறுகூட்டத்தினராகவே இருந்தாராகல் வேண்டுமென்பது திண்ணமே யாம். இது ராகொசின் என்னும் ஆசிரியராலுங் காட்டப்பட்டது. நந்தமிழ்மக்களிற் சிறிதுமேலான நிலைகளில் இருப்பவர், வெளிநாடுகளிலிருந்து வந்து வைகிய அயலாரிடம் மிகுந்த நட்புரிமைபாராட்டி அவர் பேசும் மொழியைத் தாமும் பேசக் கற்றுக்கொள்வதுங், கற்றுக்கொண்ட அவ்வயல்மொழியை உயர்த்தித் தமது தமிழ்மொழியைத் தாழ்த்துவதும், அவ்வயலவருடன் கொண்ட கூட்டுறவால் தாம் தம்மினத்தவரான தமிழரிலும் மிக உயர்ந்து விட்டதாகக் கருதுவதும் இயல்பாக உடையர். இவ்வியல்பினை அரசியல் நிலைகளிலிருக்குந் தமிழ் வகுப்பினர் மாட்டும், ஆரியருந் தமிழருங் கலந்த கலப்பிற் றோன்றிய இருபிறப் பாளரான பார்ப்பனர் மாட்டும் இன்றைக்குங் காணலாம்; இவர்கள் அயலவரான வெள்ளைக்காரரின் நட்பையும் நன்கு மதிப்பையும் விரும்புதல் போலத், தமிழரின் நட்பையும் நன்கு மதிப்பையும் விரும்புவதில்லை. ஆங்கிலமொழியையும், ஆங்கில நூல்களையுங் கற்று அவற்றில் தேர்ச்சிபெறவுந், தம்மவருடன்கூட ஆங்கிலத்திலேயே உரையாடவும் அவர் வேட்கையுடையராய் இருத்தல் போலத், தமிழ் மொழியையுந் தமிழ் நூல்களையுங் கற்று அவற்றில் தேர்ச்சி பெறவோ, தாமறிந்த அரும்பொருள்களைத் தம்ம

வருடன் அவரறிந்த தனித்தமிழில் உரையாடவோ அவர் சிறிதும் விழைவதில்லை; தம்மவருடன் தமிழில் உரையாட நேருங் காலங்களிலும், ஆங்கிலச் சொற்களையும் ஆரியம் முதலான மற்றும் பல பிறமொழிச் சொற்களையுமே வரைதுறையின்றிக் கலந்துபேசித் தமிழை மிகவும் பாழ்படுத்திவருகின்றனர். இன்றைக்கு நம்மக்களிடம் நாம் காணும் இந்நிகழ்ச்சியே, அன்றைக்கும் ஆரியருடன்பழகிய நந்தமிழ்மக்கள் சிலர் பலரிடமுங் காணப்பட்டதொரு நிகழ்ச்சியாகும். இன்னும், மேல்நிலைகளில் இருப்பவர் மட்டுமேயன்றித், தெய்வவழிபாடு செய்யுங் குருக்கண்மாரும், மணச்சடங்கு பிணச்சடங்கு செய்துவைக்குங் குருக்கண்மாருந் தாம் தம்மவர்க்குத்தெரிந்த தமிழிலேயே வணக்கவுரைகள் சொல்லி அவையிற்றைச் செய்தால், தம்மவர் தம்மை மதியாரெனக் கருதித், தம்மவர்க்குத் தெரியாத ஆரியமொழியில் அவைகளைச் சொல்லி அவையிற்றைச் செய்யலாயினர். இங்ஙனமாக உலகியல் நிலையிலும் மதவியல் நிலையிலுந் தமக்குத் தம்மவரைக்காட்டிலும் உயர்வுதேடி நின்றவர்களாலும், இன்றைக்கும் உயர்வுதேடி நிற்பவர்களாலுமே தமிழிற் பெருவாரியாகப் பிறமொழிச் சொற்கள் வந்து கலக்கலாயினவென்று கூறியமர்ந்தார்கள்.

அவ்வளவில் ஞாயிற்றுக்கிழமைக் காலை அவை இனிது நிறைவேறியது.

ஞாயிறு பிற்பகல் 4 மணிமுதல்

பொதுத்தலைவரான அடிகளின் தலைமையிலேயே கிறித்துமத குருவான, மறைத்திருவாளர் அருள் தங்கையா அவர்கள் 'கிறித்துமத உண்மை'யை விளக்கி அரியதொரு சொற்பொழிவு நிகழ்த்தினார்கள்; அது வருமாறு:

கிறித்துவசமயத்திற் பலமொழிபேசும் பலதிறமாந்தர்களுஞ் சேர்ந்திருக்கின்றார்கள். அதனாற் கிறித்துவமறையானது 750 மொழிகளிலே மொழி பெயர்க்கப்பட்டு, இந்நிலவுலகமெங்கணும் உயிர்வாழும் எல்லாமக்களிடையிலும் பரவிப் பயிலப்பட்டு வருகின்றது. கிறித்துசமயக் குருமார் தங்களது சமயத்தை எங்கும் பரவச்செய்து வருதல்போலவே, மற்றைச்சமயத்தவரின் கொள்கைகளையும் நூல்களையும் நன்கு கற்றும், அவற்றைத் தம்முடைய ஆங்கிலம் பிரஞ்சு ஜெர்மன் இத்தாலியன் முதலான மொழிகளில் எழுதியும் மொழி பெயர்த்தும் அவற்றை எங்கும் பரவசெய்து வருகிறார்கள். ஏனென்றாற், பிற சமயங்களிலும் உண்மையிருக்கிறதென்பதைக் கிறித்துசமயக் குருமார் ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்கள். உண்மைகள் எல்லார்க்கும் பொதுவல்லவோ?

கிறித்துசமயம் எல்லாக் கலைநூல்களும் நிரம்பிய சிறப்பு வாய்ந்ததாயுந் துலங்குகின்றது.

(தொடரும்)

தமிழர் மதம்
THE TAMILIAN RELIGION

நிகழும் 1940, அக்டோபர், 19,20-இல் சென்னைமாநகரிற்கூடிய 'அனைத்திந்திய தமிழர் மாநாட்டுக்குத்' தலைவராய் அமர்ந்து ஆசிரியர் மறைமலையடிகள் நிகழ்த்திய தலைமைப்பேருரை இது. ஆரியர் இவ்விந்தியநாட்டுட் புகுந்து கலத்தற்குமுன், எல்லாத்துறைகளிலும் நாகரிகத்திற் சிறந்தாராய் வயங்கிய தனித்தமிழ்மக்களுக்கே யுரியனவாயிருந்த இம்மை மறுமைக் கொள்கைகளைப், பண்டைத் தனித்தமிழ் நூல்களான தொல்காப்பியம் முதலியவைகளைக் கொண்டு தெளித்தெடுத்து விளக்கும் பேராராய்ச்சித் தனிச்செந்தமிழ் நூல். மறைமலையடிகள் ௪௦-ஆண்டுகளாகத் தமிழ் ஆங்கில வடமொழி நூல்களில் ஆராய்ந்து கண்ட அரும்பொருள்கள் அத்தனையும் இதன்கண் அடக்கியுள்ளன.

இதன் பொருளடக்கம்: தமிழர் இன்னாரென்பது—ஆரியர் இன்னாரென்பது—தமிழரின் உருவஅமைப்பு—திராவிடஆரியர்—மநு ஒருதிராவிட மன்னன்—திராவிடஆரிய வகுப்பு—ஆரியருட் சாதிவகுப்பு இல்லை—திராவிடஆரியரில் நாற்சாதி—தென்னாடுபோந்த திராவிடஆரியர்—மதம் இன்னதென்பது—தமிழர் கொள்கை-கொல்லா அறம்—காதலன்பு-பன்மனைவியர் மணம்-பின்முறை மணம்—புதல்வர்ப்பேறு—மறுமை வாழ்க்கை—கடவுளே தாய் தந்தை—ஒளிவடிவே கடவுள் வடிவு—ஒளிவடிவு சிவமும் உமையும்—திருக்கோயில்கள்—திருவிழாக்கள்—திருநாட்கள்—சீர்திருத்தங்கள் முதலியன. 208-பக்கம்; முதுகுகலிக்கா, இரண்டு ரூபா நாலணா.